

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΟΥ
ΤΥΦΛΟΥ ΓΙΓΑΝΤΑ

Δοχ.
2 15

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΓΗΣ

● ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΗΓΟΥΜΕΝΟ

Ανακοίνωσα στο θείο μου τις σκέψεις μου. Κι' αυτός άρχισε να διστάζει. Όλο αυτό το πρόγραμμα ήταν όμοιο με κείνο που είχαμε πρωτοϊδή στο λιμάνι Γκρούμπεν.

— Είναι φανερό, πώς δε γυρίσαμε ακριβώς στο σημείο απ' όπου ξεκινήσαμε! είπα: Πέσαμε όμως λίγο πάρα κάτω κι' ακολουθώντας την ακρογιαλιά, θα φτάσουμε στο λιμάνι Γκρούμπεν.

— Αν είναι έτσι, περιττό να εξετασθώμε την εξερευνησί μας και καλύτερα είναι να γυρίσουμε πίσω στη σχεδιά! αποκρίθηκε ο θεός μου. Μά δεν άπατάσαι, Άξελ;

— Είναι δύσκολο να πώ, θείο μου! απάντησα: Μά...

Σταμάτησα απότομα την κουβέντα μου, για τι άφωνα, καθώς προχωρούσαμε, είδα αντίκρου μου ψηλά σ' ένα γρανίτη πάνω χαραγμένα δυο ψηφία: Α.Σ.

Τάδεϊξα σιωπηλός στο θείο μου κι' αυτός με συγγίησι φώναζε τότε:

— Άρν Σακνουσέμ! Από εδώ, λοιπόν περάσε για να βρη το κέντρο της γης, ο τολμηρός αυτός εξερευνητής!

— Δεν αποκλείεται! Είπα εγώ.

— Λοιπόν! είπε μ' ένθουσιασμόν ο καθηγητής Λιντέμπροκ: Άξίζει να ονομάσουμε αυτό το κρωτήρι Άρν Σακνουσέμ! Θ' ανεβώ κι' εγώ να χαράξω τ' όνομά μου στο γρανίτη!

— Εμπρός! Εμπρός! φώναζε: Τώρα πιά θα προχωρήσωμε ως το τέλος του σκοπού μας. Δε θα γυρίσωμε αν δεν βρούμε το κέντρο της γης!

— Κάνε λίγη ύπομονή! Άξελ! Άς γυρίσωμε πρώτα να βρούμε τον Χάνς και να φέρουμε εδώ τη σχεδιά.

Υπάκουσα με κάποια στενοχώρια κι' άρχισα να τρέχω προς το ακρογιαλιά, όπου δρισκόταν ο Χάνς.

Όταν φτάσαμε, ο πιστός Ίσλανδός τ' είχε όλα έτοιμάσει. Όλες οι άποσκευές μας ήταν τοποθετημένες κιόλας επάνω στη σχεδιά. Μπαρκαριστήκαμε, λοιπόν, σηκώσαμε πανί κι' ο Χάνς στο τιμόνι έβαλε πλήρη κατά το κρωτήρι Σακνουσέμ.

Ο άνεμος δεν ήταν πρώτος και με δυσκολία προχωρούσαμε. Πολλές φορές οι βοάχοι που εισχωρούσαν μέσα στη θάλασσα μας ανάγκαζαν να κάνουμε μακρούς γύρους. Τέλος, ύστερα από 3 ώρες κατά τις 6 το βράδι, φτάναμε σ' ένα μικρό λιμανάκι. Πήδηξα πρώτος στη στεριά, πίσω μου έρχόταν ο θεός μου κι' ο οδηγός μας. Ο ένθουσιασμός μου δεν είχε ακόμη καταπέσει. Το έναντιόν μάλιστα. Πρότεινα να κάψωμε τη σχεδιά, για να μη έχωμε πιά κανένα μέσο υποχώρησης. Ο θεός μου, όμως, άντιστάθηκε.

— Τουλάχιστο, είπα άνυπόμονα, άς ξεκινήσωμε, χωρίς να χάνωμε στιγμή!

— Πολύ καλά, Άξελ! απόκριθηκε ο θεός μου: Μά άς εξετάσωμε πριν τη νέα τούτη γαλαρία μπρός μας, να δούμε αν πρέπει να έτοιμάσωμε τις σκαλες μας.

Δέσαμε τη σχεδιά στην ακρογιαλιά και ξεκινήσαμε όλοι προς τη γαλαρία. Έγώ πήγαινα μπροστά. Το στόμιο ήταν περίπου κυκλικό κι' είχε διάμετρο περίπου 5 πόδια. Η σκοτεινή σήραγγα ήταν κομμένη μέσα στο βράχο. Στην άρχη προχωρούσαμε σε όριζόντια γραμμή, όταν ξαφνικά σταματήσαμε μπροστά σ' ένα τεράστιο βράχο, που μάς έκοβε το δρόμο.

— Καταραμένε βράχε! φώναξα με θυμό: Πρέπει να τον ανατινάξωμε, άλλωώς είμαστε άνάξιοι να φτάσωμε στο κέντρο της γης!

— Έτσι φώναξα. Η ψυχή του καθηγητή είχε μπη τώρα δολόκληρη μέσα μου! Φλεγόμεν κι' εγώ από τη λαχτάρα να κάνω άνακαλύψεις. Έχνούσα τ' άπερασμένα, περιφρονούσα τ' αμελλόμενα. Όλα είχαν εξαφανιστή, πολιτείες και χωριά, το Άμβούργο, η καμμένη ή Γκρούμπεν κι' ένα μονάχα είχα στο νού μου: να φτάσωμε στο σκοτό μας!

— Έ, λοιπόν! είπε ο θεός μου: Άς τον ανατινάξωμε με μπαρούτι, αφού δεν μπορούσα άλλωώς να τον μετακινήσωμε!

Άφου άνοιξαμε ένα φουρνέλο στη σχισμή του γρανίτη και το γεμίσαμε μπαρούτι, εγώ άναψα το φυτίλι και β-στατικά άνεβήκαμε ξανά στη σχεδιά για να μη μάς πουλάδη ή έκρηξη.

— Πέντε, τρία, δυό λεπτά... μετρούσε ο θεός μου, κοιτάζοντας το χρονόμετρο του: Γκρεμιστήτε, γρανιτικά θουά!

Τι έγινε τότε;... Μού φαίνεται πώς δεν άκουσα τον κρότο που έκανε ή έκρηξη. Μπροστά στά μάτια μου το σχήμα των βράχων άλλαξε απότομα. Οι βράχοι έσκασαν κι' ανατινάχτηκαν. Είδα μια θαυμάτη άβυσσο ν' άνοιγεται στο ακρογιαλιά. Η θάλασσα άνεβηκε σαν τεράστιο κύμα και στη ράχη του σκαφάλωσε κι' έφτασε ως στην κορφή ή σχεδιά μας. Αναποδογυριστήκαμε κι' οι τρεις. Σ' ένα δευτερόλεπτο το φώς άθηκε και μάς σκέπασε θαυμάτο σκοτάδι. Έπειτα ένιωσα τη σχεδιά μας να γκρεμίζεται κατάκορφα στην άβυσσο. Ήθελα να μιλήσω στο θείο μου, μά το μούγκρισμα του νερού δεν άφηνε τη φωνή μου ν' άκουστή. Παρ' όλο το σκοτάδι, την κατάπληξη και τη συγγίησι μου, κατάλαβα τι είχε συμβη: Πέρα από το βράχο, που είχε τιναχτή στον άέρα, άνοιγόταν μια άβυσσος. Η έκρηξις είχε προκαλέσει ένα είδος σεισμού, ή στεριά είχε σχιστή κι' ή θάλασσα, σ' ά χείμαρος άκατάσχετος, μάς τραβούσε προς την άβυσσο! Ένωσα πώς ήμασαν χαμένοι...

Μιά ώρα, δυό ώρες, παύς έφρει, πέρασαν έτσι. Είχαμε πισιστή ο ένας από τον άλλο, για να μη γκρεμιστούμε έξω από τη σχεδιά, που έπλεε γερόγα μέσα στο θαυό σκοτάδι.

Άξφωνα είδα να λάμπη κοντά μου κάποιο φώς. Το ήσυχο πρόσωπο του Χάνς φωτισήθηκε. Ο άξιος οδηγός μας είχε καταφέρει ν' άνάψη το φανάρι.

Η γαλασία ήταν πλατειά. Με το άδύνατο όμως φώς δεν μπορούσαμε καθώς κατεβαίνωμε, να δούμε μεμιάς και τ' δυό τοιχώματά της. Η κλίσις ήταν μεγάλη κι' ή σχεδιά γκρεμιζόταν κάτω σ' ά νάπεφε από καταποράγια. Υπολογίζω να κάναμε 30 λεύγες την ώρα.

Ο θεός μου κι' εγώ κοιτάζαμε μπρός κατατοσμαγμένοι. Ήμασαν πιασμένοι κι' οι δυό από το κοματί που είχε άπομείνει από το σπασμένο κατάσσι.

Προσπάθησα να βάλω κάποια τάξη στις άποσκευές μας, που μάς άπόμειναν μετά την έκρηξη, και κρατώντας το φανάρι άρχισα να ψάχνω. Άπ' όλα τ' άπιστημονικά όργανα μάς έμεναν μόνο ή πυξίδα και το χρονόμετρο. Μάς έλειπαν κι' όλα τ' έργαλεία και, το χειρότερο, δεν είχαμε πιά τρόφιμα παρά μονάχα για μιά μέρα — λίγο παστό κρέας και μερικά παξιμάδια.

Μού ήρθε στο νού να πώ στο θείο μου σε τι

‘Ο μυστηριώδης ‘Αγνωστος

ΕΝΑΣ πάνθηρας — τὸ πιὸ αἰμοβόρο θηρίο τῆς Ζούγκλας — κάνει τὸ θανατηφόρο ἄλμα του ἀπὸ τὰ χαμηλὰ κλαδιὰ κάποιου δέντρου. Κατευθύνεται σὰν βολίδα ἴσια πρὸς τὸν Μπαχούρ. Τὸν τυφλὸ μαῦρο ὑπεργίγαντα πού στὸ δεξί του χέρι κρατᾷ ἓνα τρομακτικὸ ρόπαλο...

‘Ο Κακαράκ καὶ ἡ Τσιλκ πού βρίσκονταν κάπου ἐκεῖ κοντά του, τρομάζουν ἀφάνταστα στὸ τραγικὸ θέαμα τῆς σκηνῆς αὐτῆς. Καὶ τὸ βάζουν πανικόβλητοι στὰ πόδια ξεφωνίζοντας εἰς ἀπαισιον Κακαρακίην:

— Α-θει-ή-βο!... Α-θει-ή-βο!...

‘Ο γιγάντιος καὶ τρομακτικὰ δυνατὸς Μπαχούρ δὲν ἔχει κἄν ἀντιληφθῆ τὸν πάνθηρα πού τινάζεται κατὰ πάνω του. ‘Αλλοίως, μ’ ἓνα μονάχα κτύπημα τοῦ ροπαλου του θὰ σώριαζε κάτω σκοτωμένο τὸ φοβερὸ θηρίο. ‘Ετσι, εἶναι καταδικασμένος σὲ σίγουρο καὶ φρικτὸ θάνατο: ‘Ο πάνθηρας θὰ πέσει καὶ θὰ γαντζωθῆ μὲ τὰ νύχια στοὺς ὤμους του. ‘Υστερα θ’ ἀγκαλιάσει μὲ τὰ σαγόνια τὸ λαιμὸ του. Καὶ κόβοντάς του

μὲ τὰ δόντια τὴν καρωτίδα, θὰ τὸν ἀφήσει νεκρό.

Μὰ ὅλ’ αὐτὰ ὅσα περιγράψαμε παραπάνω, ἀπὸ τῆ στιγμή πού ὁ πάνθηρας πήδησε ἀπὸ τὸ κλαδί τοῦ δέντρου πού παραμόνευε, μέχρι νὰ φθάσει στὸν τυφλὸ μαῦρο Μπαχούρ, δὲν κράτησαν οὔτε μιὰ στιγμή.

Κι’ ὅμως, στὸ ἀπειροελάχιστο αὐτὸ χρονικὸ διάστημα, κι’ ἐνῶ τὸ φοβερὸ θηρίο, συνεχίζοντας τὸ ἄλμα του, ἐξακολουθεῖ νὰ βρίσκεται στὸ κενό, δυνατὸς πυροβολισμὸς καραμπίνας ἀντιπχεῖ. Τὸ πυρωμένο βλήμα, σφυρίζοντας στὸν ἀέρα, σφηνώνεται στὰ στήθεια τοῦ πάνθηρα. Καὶ τῆ στιγμή ἀκριβῶς πού τὰ μπροστινὰ πόδια του μὲ τὰ γαμφὰ νύχια θὰ ἀκουμποῦσαν στὸν ὤμο τοῦ ὑπεργίγαντα, γκρεμίζεται βαρὺς κάτω. ‘Απομένει ἀκίνητος, νεκρός!

‘Απίστευτο!... Ποιὸς νὰ εἶχε ἄραγε πυροβολήσει; Ποιὸς τὸ θέλησε νὰ σώσει τὸν τυφλὸ Μπαχούρ ἀπὸ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τοῦ θηρίου; ‘Αφοῦ κανένας ἀπὸ τοὺς ἥρωές μας: οὔτε ἔχει, οὔτε μεταχειρίζεται ποτὲ καραμπίνα.

‘Ο μαῦρος ὑπεργίγαντας ξαφνιάζεται ἀκούγοντας τὸν πυροβολισμό. Καί, σχεδὸν ἀμέσως τὸν βαρὺ γδοῦπο πού κάνει πέφτοντας κάτω τὸ κορμί τοῦ πάνθηρα. Κι’ αὐτὸς — ὅπως ὅλοι οἱ τυφλοὶ — πού μεταχειρίζεται τ’ αὐτιά του ἀντὶ γιὰ μάτια — καταλαβαίνει πὼς κάποιος θηρίο εἶχε σκοτωθῆ καὶ πέσει κάτω μὲ τὸν πυροβολισμό.

Ἄμέσως κάνει μερικά βήματα πρὸς τὸ σημεῖο ἀπ' ὅπου ἀκούστηκε ὁ γδοῦπος. Σκύβει καὶ περιεργάζεται μετὰ τὴν ἀφή τῶν χερίων τὸν σκοτωμένο πάνθηρα. Τέλος ζανασηκώνεται. Ἡ ἔκφρασί του εἶναι ἄγρια. Τὰ δόντια του σφιγμένα. Μουγγρίζει ἀπαίσια:

— Ὁ Μπακούρ σκοτώσῃ ἐκεῖνον ποῦ σκότωσε τὸ θεριό!

Εἶχε ἀναγνώρισε πῶς ὁ πάνθηρας αὐτὸς ἦταν δικός του. Ἦταν ἓνα θεριὸ πιστὸ κι' ἀφωσιωμένο σ' αὐτόν. Πιστεύει πῶς ποτὲ δὲν θὰ ζητοῦσε νὰ τοῦ κάνῃ κακό. Κι' ἂν εἶχε πηδῆσει ἀπὸ κάποιο δέντρο πρὸς τὸ μέρος του, θὰ ἤθελε νὰ τὸν βοηθήσῃ. Νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ κάποιον ἀγνωστο κίνδυνο, ποῦ ἴσως θὰ τὸν ἀπειλοῦσε.

Κι' ὅμως, ἐμεῖς μετὰ τὰ μάτια μας, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί, εἶχαμε δῆ τὸν πάνθηρα νὰ πηδάῃ ἀπὸ τὸ δέντρο γιὰ νὰ σπαράξῃ τὸν Μπακούρ. Ὅχι γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ ἢ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ κάποιο κίνδυνο!

Ἄλλο μυστήριον κι' αὐτό! Ὁ Μπακούρ, ὅπως καὶ κάθε ἄλλος τυφλός, βλέπει καλύτερα μετὰ τὴν ἀφή, ἀπ' ὅ,τι ἔβλεπε μετὰ τὰ μάτια του ὅταν τὰ εἶχε. Δὲν μπορεῖ λοιπὸν νὰ κάνῃ λάθος: Ὁ πάνθηρας ἦταν δικὸ τοῦ θηρίου...

Πῶς λοιπὸν τὸ ζῶο αὐτὸ ποῦ τὸν ἀγαποῦσε εἶχε κάνει ἀπὸ τὸ κλαδί τὸ θανατερό ἄλμα του γιὰ νὰ τὸν κατασπαράξῃ; Ἄν ὁ ὑπερφυσικὸς ἀράρης πιστεύει στὴν ἀφή του, πιστεύουμε ὅμως κι' ἐμεῖς στὰ μάτια μας!...

Καὶ νά: ὁ φοβερός Μπακούρ ἀνεμίζοντας τὸ τρομακτικὸ τοῦ ρόπαλο, ἐπιτίθεται τώρα στὰ στραβά πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ποῦ ἔχει ἀκουστῆ ὁ πυροβολισμός. Θέλει νὰ βρῆ καὶ νὰ σπαράξῃ τὸ δολοφόνου τοῦ πάνθηρά του.

Μά, πῶς μπροστὰ ἀπ' αὐτόν, ὁ Κακαράκ καὶ ἡ Τσιχλ ἀκούγοντας τὸν πυροβολισμὸ εἶχαν γυρίσει νὰ δοῦνε τὸν ἄνθρωπο ποῦ πυροβόλησε. Ὅμως ἀπὸ τὸ εὐρύχωρο κούφωμα τοῦ κορμοῦ κάποιοι γέρικου δέντρου, μόλις πρόφθασαν ν' ἀντικρύσουν τὴν κἀννη τῆς καραμπίνας. Καὶ τὴν ἀριστερὴ λευκὴ παλάμη τοῦ ἀγνωστοῦ...

Μὰ τρομοκρατημένοι καθὼς ἦσαν, δὲν στάθηκαν οὔτε στιγμή νὰ δοῦνε καὶ ὀλόκληρο τὸν ἀγνωστο.

— Πᾶμε, Χοντρή κι' Ἐφτάζυμη!, κάνει ὁ Κακαράκ στὴν Τσιχλ, τραβώντας τὴ μετὰ διὰσι ἀπὸ τὸ χέρι. Πρέπει νὰ τρέξουμε γρήγορα. Γιὰ νὰ μὴ μᾶς φτάσουν οἱ σφαῖρες ποῦ θὰ μᾶς ρίξῃ ὁ... καραμπινιέρης!

Καὶ νά: Σχεδὸν ταυτόχρονα δύο πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν πίσω τους. Ἐνῶ τὰ πυρωμένα βλήματα σφυρίζοντας πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν παιδιῶν, χάνονται στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντα...

Ὁ Σουβλερομύτης τραβάει μετὰ πῶς διὰσι τώρα τὴν Τσιχλ:

— Οἱ σφαῖρες μᾶς προσπεράσανε!, τῆς κάνει. Τρέξε πῶς γρήγορα νὰ τὶς... φτάσουμε!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ κάτι ἀναπάντεχο γίνεται:

.....

Ὅμως πρὶν συνεχίσουμε τὴν παραπάνω συνταρακτικὴ σκηνὴ τῆς περιπετειᾶς μας, καλὸ θὰ ἦταν νὰ πάρουμε τὰ γεγονότα μετὰ τὴ σειρά τους:

Τὸ φτερωτὸ τέρας τῆς λίμνης

Ὁ ΖΑΝΤΟΒ, ἡ Ζάμπα καὶ τὰ δύο Παιδιά, ὅπως θυμόσαστε, ὕστερα ἀπὸ δραματικὴς περιπέτειας ποῦ εἶχαν μετὰ τὸν Χουάιτ καὶ τὸν Μπλάκ στὴ σπηλιὰ τοῦ Κόκκινου Καταρράκτη, παρασύρονται ἀπὸ τὰ νερά σ' ἓναν βεθὺ ὑπόγειο κῶρο. Εἶναι μιὰ μεγάλη λίμνη μετὰ

ροπράσινα νερά ποῦ γύρω - γύρω τὴν κλείνουν βράχια. Ἐνῶ ἀπὸ πάνω τὴ σκεπάζει ἓνας ἐπίσης πέτρινος θόλος...

Στὴν ἴδια ὑπόγεια λίμνη παρασύρεται σὲ λίγο ἀπὸ τὰ νερά τοῦ κόκκινου καταρράκτη καὶ ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ζητώντας νὰ σώσῃ τὴν «κρυφαγαπημένην» τοῦ Ζάμπα.

Ἐκεῖ καὶ κολυμπώντας στὰ νερά ὁ Ζαντόβ καὶ ὁ Ταρζάν φιλονεικοῦν. Ὁ καθένας θέλει νὰ σώσῃ αὐτὸς τὴν ὀμορφὴ Ἑλληνίδα. Καὶ ἀπαγορεύει στὸν ἄλλον νὰ ἐνδιαφερθῆ γιὰ κείνην.

Ἔτσι, πιάνονται στὰ χέρια. Ἀρχίζουν νὰ χτυπιοῦνται μετὰ λύσσα καὶ μανία.

Ἡ Ζάμπα πλησιάζει, κολυμπώντας, γιὰ νὰ χωρίσῃ τοὺς δύο ἄνδρες ποῦ μονομαχοῦν μέχρι θανάτου γιὰ τὸ κατῆρι τῆς. Τὸ ἴδιο κάνουν κι' ὁ Κακαράκ μετὰ τὴν Τσιχλ ποῦ τὰ νερά τοῦ καταρράκτη τοὺς ἔχουν παρασύρει λίγο πῶς πέρα...

Μὰ νά: Ξαφνικὰ τὰ μαυροπράσινα νερά τῆς ὑπόγειας λίμνης ἀναταράσσονται κι' ἀφρίζουν. Ἐνῶ ταυτόχρονα ἓνα τρομακτικὸ μουγγρητὸ ἀκούγεται.

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ζαντόβ σταματᾶνε τὴ μονομαχίαν τους. Μαζὶ μετὰ τὴ Ζάμπα κυττάζουν ἀνήσυχτοι. Ἀντικρύζουν κάτι ποῦ κάνει τὰ μάτια τους ν' ἀνοιξοῦν διὰ πλάτα ἀπὸ τρόμο, φρίκη καὶ δέος!

— Ἀμάσααννν!, κάνει ὁ Κακαράκ ποῦ βρίσκεται σὲ μικρὴ ἀπόστασιν ἀπ' αὐτοὺς. Καὶ πανικόβλητος βουτᾶει στὰ νερά. Βυθί-

ζεται αναπέμποντας απεγνωσμένες...μπορ
μπουλῆρες

"Όλοι τώρα — ἐκτός ἀπὸ τὸν Σουβλερο-
μύτη πὸν τραβᾶει γιὰ τὸ θυθὸ τῆς λίμνης
— ἀντικρύζουν μὲ γουρλωμένα μάτια τὰ
νερὰ νὰ φουσκώνουν. Ἐνῶ τὸ τρομακτικό
ὑπόκωφο μουγγρητὸ ἐξακολουθεῖ νὰ φθά-
νῃ στ' αὐτιά τους.

— Μμμμμ... Μμμμμ...

Δὲν ἔχουν περάσει λίγες στιγμὲς, ὅταν
ἕνα ἀλλόκοτο τέρας ἀναδύεται ἀπὸ τ' ἀ-
φρισμένα μαυροπράσινα νερά.

Μοιάζει σὰν γιγάντια νυχτερίδα! Τὸ κορ-
μί καὶ οἱ φτεροῦγες του εἶναι γεμάτες λέ-
πια σὰν τῶν ψαριῶν... Ἄπὸ τὸ στόμα τοῦ
τεράσιου κεφαλιοῦ του ὕγαινει τὸ τρομα-
κτικό μουγγρητὸ!

Καὶ νά: Τὸ φοβερὸ κι' ἀπίστευτο αὐτὸ
τέρας τῆς λίμνης ἀρχίζει γιὰ λίγο νὰ κο-
λυμπᾷ κουνώντας τὶς ἀπέραντες φτεροῦ-
γες του. Τριγυρίζει φτερουγίζοντας πάνω
ἀπὸ τοὺς ἥρωές μας. Ζυγίζεται γιὰ νὰ κἀ-
νῃ κάθετη ἐφόρμησι. Νὰ τοὺς αἰχμαλωτίσῃ
στὰ νύχια τῶν ποδαριῶν του. Ἡ νὰ τοὺς
ἀρπάξῃ μὲ τὸ στόμα του κάνοντάς τους
μιά μπουκιά τὸν καθένα...

Ἡ θέσι τῶν πέντε συντρόφων — στὸ με-
ταξὺ ἔχει ἀναδυθῆ κι' ὁ Κακαράκ — εἶναι
ἀφάνταστα τραγική!

Ὁ Σουβλερομύτης χαιρετᾶει τὸ χάρο πὸ
αὐτὴ τῇ φορᾷ ἔρχεται σίγουρα νὰ πάρῃ
εἰς ψυχὰς τους:

«Χάρε μου, καλωσῶρισε
σ' ἐτούτες τὶς λαχτᾶρες μας!
Τράθηξε τὸ δρεπάνι σου
καὶ πάρε τὶς ψυχᾶρες μας!»

Αὐτὸ ἴτανε!... Σχεδὸν ἀμέσως τὸ γιγάν-
τιο φτερωτὸ τέρας τῆς ὑπόγειας λίμνης,
κάνει τὴν κάθετη ἐφόρμησί του. Χαμηλώ-
νει μὲ ταχύτητα, πρὸς τὸ σημεῖο πὸν θρί-
σκονται ὁ Ταρζάν, ὁ Ζαντόβ, ἡ Ζάμπα καὶ
τὰ δυὸ Παιδιά.

Ἄσυναίσθητα ὅλοι κάνουν νὰ βουτήξουν
στὰ νερά. Ὅπως, πρὶν λίγο, ὁ Κακαράκ. Μὰ
δὲν προφθαίνουν.

Ὁ Κακαράκ ὄχι μονάχα δὲν χάνει τὴν ψυχραιμία
του, μὰ σκαρώνει στὸ τέρας τῆς ὑπόγειας λί-
μνης κι' ἕνα πωκτικὸ στιχάκι του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ τρεῖς δυνατοὶ πυροβολι-
σμοὶ καραμπίνας ἀντηχοῦν. Ὁ ἕνας πίσω
ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἐνῶ ταυτόχρονα κάτι τρο-
μακτικό γίνεται:

Ὁ ἀθέατος σωτήρας

Ὁ ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ ὄγ-
κος τοῦ κορμιοῦ τῆς
γιγάντιας νυχτερίδας
σφαδάζει γιὰ λίγο
στὸ κενό. Καὶ γρήγο-
ρα τὸ τέρας πέφτει
βαρὺ στὰ νερά, σὲ
πολὺ μικρὴ ἀπόστασι
ἀπὸ τοὺς πέντε συν-
τρόφους...

Μὰ καθὼς βυθίζεται
δημιουργεῖ τέτοια δι-
νῆ στὰ νερά πὸν οἱ

ἥρωές μας τινάζονται ψηλὰ πρὸς τὸν πέ-
τρινο θόλο τῆς ὑπόγειας λίμνης.

"Ὅταν ξαναέφθουν, τὸ ἀλλόκοτο θηρίο
βρίσκεται νεκρὸ στὸ θυθὸ. Καὶ τὰ μαυρο-
πράσινα νερά ἔχουν ξαναβρῆ τὴν ἡσυχί-
ά τους.

Περίεργο!, μουμμουρίζει συλλογισμένος
ὁ Ταρζάν. Ποιὸς ἄραγε νὰ πυροβόλησε καὶ
νὰ σκότωσε τὸ φτερωτὸ τέρας;

Ἡ Ζάμπα ἀναρωτιέται μὲ παράπονο:

— Ὑπάρχει λοιπὸν μέσα στὴ Ζούγκλα καὶ
κάποιος πὸν θέλει τὸ καλὸ μας;

— Ὁ Χουαίτ θὰ εἶναι!, ἀποφαίνεται ὁ Ζαν-
τόβ. Μονάχα αὐτὸς εἶχε κάποτε καραμπίνα.

— Ναί, συμφωνεῖ ἡ Ἑλληνίδα. Κάπου θὰ
τὴν εἶχε κρύψει καὶ τὴν ξαναβρῆκε τώρα...

Ὁ ὄρχοντας τῆς Ζούγκλας μουμμουρίζει
πάλι:

— Μὰ ὁ κακοῦργος Χουαίτ δὲν εἶναι δυ-
νατὸν νὰ θέλῃ τὸ καλὸ μας...

Ἐπεμβαίνει τώρα ἡ Τσίχλ:

— Καλέ, μπορεῖ νὰ μᾶς ἔσωσε ἐκ, τοῦ
Τεράτου γιὰ νὰ μᾶς καθαρῖσι, πᾶσα ἕκα-
στὸν, μὲ τὰ κερᾶκια του!

Τελευταῖος παίρνει τὸν λόγον ὁ Κακαράκ,
τοὺς ρωτᾶει:

— Ξέρετε ποιὸς πυροβόλησε καὶ σκότω-
σε τὸ νυχτεριδάκι;

— Ὅχι, τοῦ ἀποκρίνονται ὅλοι μ' ἕνα
στόμα.

— Οὔτε κι' ἐγώ!, τοὺς κάνει σοβαρὸς.

Ἡ Χοντρὴ σερβίρει ἀμέσως στὸ σβέρκο
του μιὰ «περιπονημένη» στράκα, μουμμουρί-
ζοντας:

— Καλὲ εἶδες τί... σύμπωσις!;

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ζαντόβ ἔχουν ξεχάσει
πὰ τίς ἀντιζηλίες καὶ τοὺς καυγάδες τους.
Ὁ κοινὸς κίνδυνος τοὺς ἔχει ξανακάνει
φίλους κι' ἀδελφοὺς.

Ὁ Ἕλληνας ἐξηγεῖ τώρα στὸν ἄρχοντα
τῆς Ζούγκλας μιὰ παρατήρησί του:

— Τόση ώρα βρισκόμαστε σ' αυτή την υπόγεια λίμνη... Παρ' όλο όμως που ένας όλόκληρος χειμάρρος νερο υΐξεχύνεται έδω μέσα, ή στάθμη τής επιφάνειας της δέν έχει ανέβει ούτε ένα δάχτυλο...

— Καί τί μπορεί νά σημαίνει αυτό;

— "Ότι ή υπόγεια λίμνη δέν ξεχειλίζει, γιατί τά νερά του καταρράκτη πέφτουν από μία μεριά καί φεύγουν από άλλη...

— Ποιά άλλη; ρωτάει ή Ζάμπα.

— Αυτό δέν τό ξέρω. Μπορούμε όμως νά βρούμε τό άνοιγμα.

— Σωστά, κάνει ό Ταρζάν. "Άς πλησιάσουμε λοιπόν κολυμπώντας στην όχθη. Πρέπει νά την ψάξουμε γύρω - γύρω γιά νά βρούμε από πού ξεφεύγουν τά νερά.

— Ναί, συμφωνούν ό Ζαντόβ καί ή Ζάμπα.

Καί οί τρείς «μεγάλοι» μαζί με την Τσίχλ, κάνουν νά ξεκινήσουν κολυμπώντας.

"Όμως, μία ξαφνική φωνή του Σουβλερομύτη τους σταματάει:

— "Άλτ καί παραπόδα, μάγκες! Μεγάλα κοροϊδάκια τυγχάνετε, άδερφέ μου!

Κι' άμέσως τους εξηγεί:

— Γιά νά φτάσουμε στην όχθη καί νά φέρουμε βόλτα όλη τή λίμνη, θέλουμε τρείς μέρες. Καί λίγες είπα! Καί νεράκι, βέβαια, θάχουμε νά πίνουμε όσο γουστάρουμε. Περι διά μάσσα όμως τί θά γίνη;

Καί συμπληρώνει:

— 'Εγώ μόν θά φάω την Τσίχλα μου νά σπλωθώ. 'Εσείς δέ τί θά περιδρομιάσετε;

— Καλέ τρομάρα νά σοῦρθη, χρυσό μου, του κάνει ή Χοντρή. 'Εμένα οί άντρες δέν με τρώνε με τά δόντια, μά με τά... μάτια τους. Μπαρδόν γιά την... παρομοίωσις!

'Ο Ταρζάν κι' ό Ζαντόβ βρίσκουν σωστό κι' έξυπνο τό συλλογισμό του Σουβλερομύτη. Κι' άπομένουν συλλογισμένοι χωρίς νά πούνε τίποτα. Μονάχα ή Ζάμπα — πού έχει μεγάλη έμπιστοσύνη στα μυαλά του — τον ρωτάει:

— Καί τί λές έσύ νά γίνη, Κακαράκ; Πώς θά μπορέσουμε νά βρούμε από πού ξαναφεύγουν τά νερά;

— Είναι άπλόν άπλούστατον!, τής άποκρίνεται. Πλην όμως μου χρειάζεται κάτι πού νά επιπλέη επί του ὕδωρ.

— Τί;

— Μπας καί βρίσκεται πάνω σου κανέναν φελλός;

— Φελλός; κάνει με άπορία ή 'Ελληνίδα. Τί νά τον κάνης;

'Ο «Παλπάτος τής Ζούγκλας» τής εξηγεί:

— 'Αφού φεύγουν τά νερά, δέν μπορεί παρά νά σχηματίζουν καί κάποιο ρεύμα. Τό όποιον αν ρίξουμε ένα φελλό θά δοῦμε κατά πόυ πηγαίνει οὔτος καί θά βρούμε τό ... βόθρο μετά συγχωρήσεως!

— 'Όραία ιδέα!, κάνει ή Ζάμπα. Μά φελ-

λό πού θά βρούμε;

— Καλέ έχω εγώ!, κάνει ή Τσίχλ βγάζοντας άμέσως από τον κόρφο της έναν φελλό μπουκάλας.

'Ο Κακαράκ τον παίρνει καί τον αφήνει πάνω στή φαινομενικά ήρεμη επιφάνεια τής υπόγειας λίμνης.

'Ο φελλός άρχίζει νά προχωρή άργά πρὸς κάποια κατεύθυνσι. 'Ενώ όλοι τους τὸ άκολουθοῦν κολυμπώντας.

'Ο Σουβλερομύτης ρωτάει παραξενεμένος την Τσίχλ:

— Δέν μου λές, κυρά Χοντρή κι' 'Εφτάζυμ; Μπας κι' έχεις καί κανένα μπουκάλι;

— Μπουκάλι;!, κάνει άπορώντας εκείνη. Τρελλάθηκες, Τζιτζιφιόγκο μου; Καλέ τί νά τό κάνω τό μπουκάλι;!

'Ο Κακαράκ παραξενεύεται άκόμα περισσότερο:

— Τότες γιατί κουβαλᾶς επάνω σου φελλό; Πού τον βάζεις;

'Η Χοντρή του εξηγεί:

— Τον βρήκα κοντά στο άνοιγμα τής οπλιάς του κόκκινου καταρράκτη. Πλαί σέ κάτι άδεια μπουκάλια από οὔσκου. Σίγουρα, ό Χουάιτ θά τᾶχε «κοπανίσει».

— Κι' έσένα τί σοῦ χρειαζότανε; Γιατί τον μάζεψες;

— Λόγω άσφαλείας! Είχα μιά προαίσθησις ότι θά πέφταμε στα ὕδάτινα νερά. Καί σκέφτηκα: Καλού - κακού άς έχω πάνω μου ένα... σωσίβιο!

"Ετσι, παρακολουθώντας όλοι τους τον φελλό, φθάνουν κάποτε στο σημείο τής όχθης απ' όπου ξεφεύγει τό νερό.

Καί νά: Τό μάτια τους άνοιγουν τώρα διάπλατα από κατάπληξι. 'Αντικρῶζον εκεί κάτι πού ήταν άδύνατο νά φαντασθοῦν:

Μυστηριώδες συντριβάνι

ΤΑ ΠΑΡΑΠΑΝΗΣΙΑ νερά δέν ξεχύνονται πρὸς τά κάτω, όπως θά ήταν φυσικό, μά πρὸς τά επάνω.

Κοντά στα βράχια τής όχθης καί δυό - τρία μέτρα πριν από αυτά, τά νερά ανυψώνονται άπότομα καί όρμητικά σέ μιά ὕψη στήλη. Σάν κάποια μεγάλη άπορροφητική δύναμη νά τά τραβάη.

Πρῶτος ό Κακαράκ, διασκεδάζοντας με τό παράξενο αυτό φυσικό φαινόμενο, πλησιάζει κολυμπώντας στή χοντρή ὕδατινη κολώνα πού ανυψώνεται.

Και νά: Δέν προφθαίνει νά τήν ἀγγίξει, όταν μαζί με τὰ νερά τῆς λίμνης παρασύρεται κι' αὐτὸς πρὸς τὰ ἐπάνω. Ἡ Ζάμπα πού βρίσκεται πιὸ κοντὰ του τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ πόδι. Πασοχίζει νά τὸν συγκρατήσῃ. Μὰ παρασύρεται κι' αὐτὴ μαζί του ἀπὸ τὴν ἴδια ὑγρὴ στήλη.

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ζαντόβ βλέποντας τὴν ἀγαπημένη τους κοπέλλα νά χάνεται πίσω ἀπὸ τὸν Κακαράκ, τρέχουν πρὸς τὴν ὑδάτινη κολώνα νά τὴ συγκρατήσουν. Ἔτσι βρίσκουν κι' αὐτοὶ τὴν ἴδια τύχη. Ἡ ἄνωστικὴ δύναμι τῶν νερῶν εἶναι ἀφάνταστα μεγάλη. Τὸ φοβερὸ συντριβάνι τοὺς ἀρπάζει κι' αὐτούς. Χάνονται σὲ λίγες στιγμές, κι' ἐκεῖνοι, ὅπως οἱ προηγουμένοι...

Τώρα στὰ νερά τῆς λίμνης κολυμπᾷει μόνον ἡ Τοίχλ. Κλαψουρίζει με ἀπόγνωσι:

— Καλὲ τί θὰ γίνω τώρα ἐδῶ μοναχούλα μου;! Ἄν θγῆ κανένα καινούργιο πέρας θὰ μπορέσω νὰ τὸ... φάω ἐγὼ γιὰ νά μὴ μὲ φάη ἐκεῖνο;

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ τρόμος κάνει τὴ φωνὴ νά κοπῆ στὸ ἑλαφύγι τῆς. Ἐνα γιγάντιο χταπόδι τοῦ γλυκοῦ νεροῦ ἀγκαλιάζει με τὰ χοντρά πλοκάμια του τὴν ἄμοιρη κοπέλλα.

— Βοήθεια!, ξεφωνίζει ἡ Τοίχλ. Καὶ με τὰ ἐλεύθερα χέρια τῆς κολυμπᾷει γιὰ νά ξεφύγῃ, παρασύροντας καὶ τὸ τεράστιο χταπόδι.

Ἔτσι, καὶ χωρὶς νά τὸ καταλάβῃ, φθάνει κοντὰ στὸ σημεῖο πού ἀνυψώνεται ἡ χοντρή κολώνα τοῦ νεροῦ. Κι' ἀμέσως, τόσο αὐτὴ, ὅσο καὶ τὸ ὑπερφυσικὸ χταπόδι πού τὴν ἔχει ἀγκαλιάσει, παρασύρονται πρὸς τὰ ἐπάνω, ὅπως προηγουμένως κι' ὄλοι οἱ ἄλλοι ἥρωές μας...

Λίγες στιγμὲς μετὰ ἡ Τοίχλ νιώθει πῶς τὸ παράξενο αὐτὸ συντριβάνι τὴν ἀνεβάζει στὴν ἐπιφάνεια τῆς Ζούγκλας. Κάτω ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τῶν θεόρατων δέντρων καὶ τὸν γαλανὸ οὐρανὸ!

Πραγματικά: Τὰ νερά τοῦ «Κόκκινου Καταράκτη» πέφτοντας μέσα στὴν ὑπόγεια λίμνη δὲν μένουν ἐκεῖ γιὰ ν' ἀνεβάσουν τὴ στάθμη τῆς. Ἀλλὰ ξαναβγαίνουν με τὸν παράξενο τρόπο πού εἶδαμε. Καὶ ξαναχώνονται ἀκολουθώντας ἕνα μικρὸ παραπόταμο, μέσα στὸ ἀρχικὸ μεγάλο ποτάμι τῆς Ζούγκλας.

Ἡ Τοίχλ βγαίνοντας ἐπάνω — κουλουριασμένη μέσα στὰ πλοκάμια τοῦ χταποδιοῦ, ἀντικρύζει τὸν Ταρζάν, τὴ Ζάμπα, τὸν Ζαντόβ καὶ τὸν Κακαράκ βγαλμένους ἔξω στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ ἄρκοντας τῆς Ζούγκλας τραβώντας τὸ μαχαίρι του ξαναβουτάει στὰ νερά. φθάνει κολυμπώντας στὸ τραγικὸ σύμπλεγμα. Ζυγίζει τὴ λάμπα του γιὰ νά τὴν κερφήσῃ ἀπὸ

μάτι τοῦ τεράστιου χταποδιοῦ. Μοναδικὸς τρόπος γιὰ νά τὸ σκοτώσῃ!

Μὰ δὲν προφθαίνει. Τὸ φοβερὸ θεριὸ ἀπλώνει τὰ μισὰ περισσευομένα πλοκάμια του. Τὸν ἀρπάζει κι' αὐτὸν γερά. Τώρα τοὺς σφίγγει καὶ τοὺς δυὸ με ἀφάνταστη δύναμι. Τὰ κόκκαλά τους ἀρχίζουν νά τρίζουν. Λίγες στιγμὲς ἀκόμα κι' ἕνας φρικτὸς θάνατος θὰ ρθῆ νά τοὺς ἀγκαλιάσῃ.

Ὁ Κακαράκ βλέποντας τὸν Ταρζάν καὶ τὴν Τοίχλ νά σφαδάζουν ἐτοιμοθάνατοι μέσα στὰ χοντρά κι' ἀπέραντα πλοκάμια τοῦ γιγάντιου χταποδιοῦ, τοὺς φωνάζει:

— Βαστάτε καλὰ τὸ «χταποδάκι» μὴ σᾶς ξεφύγῃ. Εἶναι οπουδαῖος μεζὲς γιὰ...οὐζο!

Μὰ νά: Τὴν τραγικὴ αὐτὴ στιγμὴ ἄλλος πυροβολισμὸς καραμπίνας ἀντηχεῖ πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ θλάσπαι τῆς ἀντικρυνῆς ὄχθης. Καὶ ἡ σφαῖρα, βρίσκοντας ἀκριθῶς στὸ μάτι τὸ χταπόδι, τοῦ χαρίζει ἀκαριαῖο θάνατο!

Τὰ πλοκάμια τοῦ ξεσφίγγονται ἀμέσως. Καὶ οἱ δυὸ αἰχμάλωτοί του, ἐλεύθεροι τώρα μὰ ἀφάνταστα ἐξαντλημένοι προσπαθοῦν κολυμπώντας νά βγοῦν στὴν ὄχθη.

Ὁ Ζαντόβ, ἡ Ζάμπα καὶ ὁ Σουβλερομύτης ψάχνουν με τὰ μάτια τους τὴν πυκνὴ θλάσπαι τῆς ἀντικρυνῆς ὄχθης. Ἄναζητᾶνε περιέργοι τὸν ἀγνωστο με τὴν καραμπίνα πού γιὰ δευτέρη φορὰ εἶχε παρουσιάσῃ σὰν σωτήρας.

Μὰ τίποτα δὲν βλέπουν. Κανένας δὲν φαίνεται ἐκεῖ κρυμμένος...

Ἔτσι ξαναγυρίζουν τὰ μάτια τους πρὸς τὸ σημεῖο πού εἶχαν σωθῆ σὰν ἀπὸ θαῦμα ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τοίχλ...

Ὅμως οἱ ματιές τους σκοτεινιάζουν ἀμέσως ἀπὸ ἀνησυχία:

Δυὸ κροκόδειλοι πού χωνεύουν

Οἱ ΔΥΟ σύντροφοι, πού πρὶν λίγο πάλευαν με τὸν ὀρμητικὸ χείμαρρο γιὰ νά βγοῦν στὴν ὄχθη, ἔχουν ἐξαφανισθῆ. Δὲν φαίνονται πουθενά.

Ὁ Κακαράκ γνωματεύει:

— Θὰ τοὺς πῆραν μπόλλα τὰ νερά καὶ μᾶς τῆ... σκάσανε!

Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τῆς ὀμορφῆς

Ἑλληνίδας βουρκώνουν:

— Τοὺς παρέσυρε ὁ χείμαρρος, λέει στὸ Ζαντόβ με δέος. Ὁ Ταρζάν κινδυνεύει!

Καὶ κάνει νά βουτήξῃ κι' αὐτὴ στὰ ὀρμητικὰ νερά.

Ὁ Ζαντόβ τινάζει ἀκαριαῖα τὸ χέρι του.

Τὴ συγκρατᾷ ἀπὸ τὸ μπράτσο:

— Καὶ ἡ Τοίχλ κινδυνεύει; Ζάμπα!, τὴ δι-
ορθώνει μὲ παραπονεμένο χαμόγελο. Πε-
ρίμενε λοιπὸν νὰ βουτήξουμε κι' οἱ δυὸ
μαζί.

Καὶ προσθέτει μὲ φανερὴ ζήλεια πού
προσπαθεῖ νὰ τὴν κρύψει:

— Ἐοὺ γιὰ νὰ σώσης τὸν ἀγαπημένο του
Ταρζάν. Κι' ἐγὼ γιὰ νὰ βοηθήσω αὐτὸ τὸ
ἀνήμπορο κι' ἀπροστάτευτο κορίτσι!

Ἡ Ζάμπα τραβάει τὸ μπράτσο της. Τὸ ἔ-
λευθερώνει ἀπὸ τὴ λαθὴ του. Ὑστερα τὸν
κυττάζει ψυχρά:

— «Ἀγαπημένος» μου δὲν εἶναι μονάχα
ὁ Ταρζάν, τοῦ λέει. Μὰ καὶ κάθε ἀνθρώπος
πού κινδυνεύει!

Καὶ μ' ἓνα ἀπότομο πήδημα βουτᾷ στ'
ἀφρισμένα νερὰ τοῦ χείμαρρου.

Ἀμέσως πίσω της κάνει τὸ ἴδιο καὶ ὁ
Ζαντόβ...

Τελευταίος βουτᾷ ὁ Σουβλερομύτης ξε-
φωνίζοντα ἀπειλητικὰ καὶ κακαριασιτῖ:

— Μὴ σπ-σὼ νασ-νέ-κα τὴ ντρή-χο τί-για
κπ-θα νὰ κπ-κὰ ζι-μα μου!

Καὶ προσθέτει ἐπεξηγηματικά:

— Τι-θό-κα ρω-στά-γου νὰ ψω-ρέ-κπ τού-
προ νὰ τῶ-ντευ-πα!

Ἔτσι, καὶ οἱ τρεῖς μαζί παρασέρνονται
πῶρα ἀπὸ τὰ ἴδια ὀρμητικὰ νερὰ πού, πρὶν
λίγο, εἶχαν παρασύρει τὸν Ταρζάν καὶ τὴν
Τοίχλ.

Ἡ περιπέτειά του μέσα σ' αὐτὸ τὸ κατα-
ραμένο ποτάμι εἶναι γραφτὸ φαίνεται νὰ
μὴ τελειώσῃ ποτέ!

.....

Σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι πιο κάτω, ἡ ὀρμὴ
τοῦ χείμαρρου ἀρχίζει, σιγά - σιγά, νὰ κό-
βεται. Καὶ ἡ κοίτη του νὰ πλαταίνῃ, νὰ πλα-
ταίνῃ, ὥσπου καταλήγει ν' ἀπλωθῇ σὲ δια-
στάσεις μεγάλης καὶ θαθεῖας λίμνης...

Ὅμως, φυσικά, ἀπὸ τέτοιες λίμνες δὲν
λείπουν ποτέ οἱ μικροὶ καὶ μεγάλοι πεινα-
σμένοι κροκόδειλοι.

Τρελλὸς ἀπὸ ἀπόγνωσι ὁ Ζαντόβ τρέχει νὰ σώσῃ
τὴ Ζάμπα. Μὰ τὸ μόνο πού καταφέρνει εἶναι νὰ
πιστῆ κι' αὐτὸς στὰ θανατερὰ σαγόνια τοῦ γι-
γάντιου ἔρπετοῦ!

Καὶ νά: Δυὸ ἀπ' αὐτοῦς, ἀποτραβηγμένοι
σ' ἓνα γυμνὸ ἀπὸ θλάσπαι σημεῖο τῆς ὄ-
χθης, λιάζονται μισοναρκωμένοι. Τοῦ ἑνὸς
ἡ κοιλιὰ εἶναι περισσότερο φουσκωμένης
ἀπὸ τοῦ ἄλλου.

Ὁ νοῦς τοῦ Κακαράκ πάει στὸν Ταρζάν
καὶ στὴν Τοίχλ:

— Θεὸς σχωρέσ' τους!, μουρμουρίζει κο-
λυμπώντας, μαζί μὲ τὸν Ζαντόβ καὶ τὴ Ζάμ-
πα πρὸς τὴν ὄχθη. Σίγουρα τὰ «κροκοδε-
λάκια» θὰ τοὺς χλαπακλουπήσανε. Καὶ τῶ-
ρα ξαπλάρανε στὴ λιακάδα γιὰ... καλὴ κώ-
νεψι.

Ἀμέσως, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸν κρο-
κόδειλο πού ἔχει τὴν πιὸ φουσκωμένη κοι-
λιά, ἀποφαίνεται:

— Αὐτὸς θάκπ περιδρομῶσι τὴ...Χοντρή!
Ἄιωνία της ἢ νύμφη μετὰ συγχωρήσεως!

Κι' ἐπαναλαμβάνει τὴν εὐχὴ κακαράκις
γιὰ νὰ μὴ ξεχνᾷ τὴν τέχνη:

— Ἄ-νι-ω-αι της ἢ μη-μνή, τὰ-με ωσ-σε-
ρῆ-γchw-ου!

Ὅμως τὴν ἴδια τραγικὴ ὑποψία γιὰ τὴν
τύχη τοῦ Ταρζάν καὶ τῆς Τοίχλ ἔχουν βᾶ-
λει στὸ νοῦ τους καὶ ὁ Ζαντόβ μὲ τὴ Ζάμ-
πα. Φοβοῦνται κι' αὐτοὶ πῶς οἱ δυὸ καλοφα-
γμένοι κροκόδειλοι πού ἔχουν ξαπλώσει
στὴν ὄχθη, μπορεῖ νάκουν καταδροχθίσει
τοὺς δυὸ συντρόφους.

Μὰ σάν, κολυμπώντας, φθάνουν στὴν ὄ-
χθη πού βρίσκονται μισοναρκωμένα τὰ δυὸ
τεράστια ἔρπετά, τότε ἡ ὑποψία τους γίνε-
ται βεβαίητης:

Σκαλωμένο στὰ δόντια ἔδεχει ἀπὸ τίς
μασσέλες τοῦ πιὸ μεγαλόσωμου κροκόδει-
λου ἓνα σχιομένο κουρέλι ἀπὸ προβιά πά-
νηρα. Ἀπὸ τὴν ἴδια, ἀλλοίμονο, προβιά πού
εἶναι φτιαγμένο τὸ παντελονάκι τοῦ ἀρχον-
τα τῆς Ζούγκλας.

Τρελλὴ ἀπ' ἐφρίκη καὶ ἀπόγνωσι ἡ Ζάμ-
πα χύνεται ἀμέσως πάνω στὸ τρομακτικὸ
θεριό. Σὰ νὰ ἦταν δυνατόν νὰ τὸ σπαρά-
ξῃ μὲ τὰ χέρια της. Νὰ βγάλῃ μέσα ἀπὸ
τὴν κοιλιὰ του τὸν ἀγαπημένο της Ταρζάν.

Ἔτσι, ὁ κροκόδειλος, δὲν ἀργεῖ νὰ τὴν
ἀρπάξῃ ἀπὸ τὴ μέση, στ' ἀπέραντα σαγό-
νια του. Καὶ νὰ προχωρήσῃ γιὰ νὰ κρυφθῇ
στὴν πυκνὴ κι' ἀγρία θλάσπαι τῆς ὄχθης.

Τὸ ἴδιο τρελλὸς ἀπὸ ἀπόγνωσι κι' ὁ Ζαν-
τόβ τρέχει νὰ σώσῃ τὴν «κρυφαγαπημένη»
του κοπέλλα ἀπὸ τὰ «δόντια τοῦ Χάρου». Τὸν
προσπερνᾷ καθὼς σέρνεται ἀργά. Πασχιζεῖ
νὰ τοῦ ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ στόμα τὴ
μιοπεθαμένη Ζάμπα πού βογγεῖ ξεψυ-
χισμένα.

Ὅμως, ἀλλοίμονο: τὸ μόνο πού κατα-
φέρνει εἶναι νὰ πιστῆ κι' αὐτὸς στὰ θανα-
τερὰ σαγόνια τοῦ γιγάντιου ἔρπετοῦ.

Μὰ νά: Τὴν ἴδια στιγμή, κάτι ἀπίστευτο
γίνεται:

**‘Ο Ταρζάν στη σπηλιά
της φρίκης!**

ΔΥΟ ΔΥΝΑΤΟΙ πυροβολισμοί καραμπίνας ἀντηχούν πάλι μέσ’ ἀπ’ τὴν πυκνὴ βλάστησι τῆς ὄχθης.

Τὰ πυρωμένα βλήματα, σφυρίζοντας στὸν ἀέρα, ἔρχονται καὶ σφηνώνονται στὸ κεφάλι τοῦ κροκόδειλου. Τὸν κεραυνοβολοῦν μ’ ἓνα ἀκαριαῖο θάνατο! Ταυτόχρονα τὸ ἄλλο θηρίο βουτάει τρομοκρατημένος στὴ λίμνη. Χάνεται στὰ θολὰ νερά της.

‘Ο Ζαντόβ καὶ ἡ Ζάμπα σὺνίζονται σὰν ἀπὸ θαῦμα!

‘Ο Ζαντόβ καὶ ἡ Ζάμπα σὺνίζονται σὰν ἀπὸ θαῦμα!

‘Ο Κακαράκ τρέχει κοντὰ τους. Τοὺς βοηθεῖ νὰ σπκωθοῦν.

— Τὸ φουκαριάρικο τὸ «κροκοδειλάκι» κάνει μὲ συμπόνια. Νηστικὸ θὰ πάπ στὸν Ἄδη!

Κι’ ἐπαναλαμβάνει — κατὰ τὴ συνήθειά του — τὴν τελευταία φράσι, κακαράκινα:

— Κόσ-σι-νη θὰ π-πα στὸν δη-Ἄ!

Ταυτόχρονα περιφέρει τὴ ματιὰ του δεξιά κι’ ἀριστερά. Ψάχνει γιὰ τὸν ἀγνωστο μὲ τὴν καραμπίνα.

— Διάβολε!, μурμουρίζει: Αὐτὸς τὸ πῆρε μεροκάματο νὰ μᾶς... σῶζη!

Ἡ ὁμορφὴ Ἑλληνίδα παρὰ τίς φοβερὲς πληγὲς ποὺ εἶχαν κάνει τὰ δόντια τοῦ θηρίου στὸ κορμί της καὶ παρὰ τοὺς φρικτοὺς πόνους ποὺ νοιώθει, ἐξακολουθεῖ ν’ ἀγωνιᾷ γιὰ τὴν τύχη τοῦ χαμένου Ταρζάν.

Ἐτσι σέρνεται κοντὰ στ’ ἀνοικτὰ σαγόνια τοῦ σκοτωμένου κροκοδείλου. Ξεσκαλώνει ἀπὸ τὰ δόντια του τὸ μικρὸ κουρέλι τῆς προβιάς τοῦ πάνθηρα ποὺ εἶχε πρὶν λίγο δεῖ. Τὸ ἐξετάζει μὲ ἐνδιαφέρον γιὰ νὰ δῆ ἂν ἦταν ἀπὸ τὸ τομαρένιο παντελονάκι ποὺ φοροῦσε ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Ἄσως ὄχι... Τὸ μικρὸ αὐτὸ κομματάκι ἦταν ἀπὸ προβιά πάνθηρα ποὺ ὁ ἴδιος ὁ κροκόδειλος εἶχε, πρὶν λίγο, κατασπαράξει. Τὸ πετσί του ἀπὸ τὸ πίσω μέρος ἦταν καταματωμένο. Κι’ εἶχε πάνω του ἴχνη ἀπὸ τίς οξιομένες σάρκες τοῦ φαγωμένου θηρίου...

Ἡ καλόκαρδη Ζάμπα παίρνει βαθειὰ ἀναπνοὴ ἀνακουφίσεως:

— Εὐτυχῶς! ψιθυρίζει ἑτοιμὴ νὰ κλάψῃ ἀπὸ τὴ χαρὰ της. ‘Ο Ταρζάν ζῆ!

— Ἡ Τσιχλά μου ὅμως φαγώθηκε! τῆς κάνει μ’ ἐνθουσιασμό ὁ Σουβλερομύτης.

Ἡ νέα τὸν ρωτᾷ χαμογελώντας:

— Γιατί; Πῶς κατάλαβες πῶς ἡ Τσιχλά δὲν ζῆ;

‘Ο «Παλιπάτσος -τῆς Ζούγκλας» τῆς ἐξηγεῖ:

— Καθ’ ὅτι ὁ σβέρκος μου ἔπαψε νὰ μὲ τρῶν γιὰ... στράκα!

Τὴν ἴδια στιγμὴ τὰ πυκνὰ χαμόκλαδα ποὺ βρίσκονται ἀκριβῶς πίσω του, ἀνασαλεύουν ἀπότομα. Κι’ ἓνας δυνατὸς κρότος, σὰν βαρελόττου ἀντηχεῖ:

Κράου!

Καὶ μιὰ γλυκεῖα καδιάρικη φωνούλα ἀκούεται:

— Μπαρδὸν γιὰ τὴν... ἐνόκλησις!

Κι’ ἐνῶ ὁ Κακαράκ στριφογυρίζει ζαλισμένος, ἡ Χοντρή — αὐτὴ εἶχε πεταχτῆ ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα — τινάζει τὴν παχουλή παλάμη της ποὺ εἶχε πονέσει κτυπώντας πάνω στὸ μαρτυρικὸ σβέρκο του.

Μὰ ἡ Ζάμπα καὶ ὁ Ζαντόβ δὲν ἔχουν ὄρεξ’ γι’ ἀστεῖα:

— Ποῦ εἶναι ὁ Ταρζάν; ρωτᾷνε ἀνυπόμονοι τὴν Τσιχλά μόλις τὴν ἀντικρῦζουν.

Ἐκείνη ξεσπάει σὲ λυγμούς:

— ‘Ο Μπα... Μπαχούρ!, κλαψουρίζει. Τὸν ἄρπαξαν ὁ Μπαχούρ κι’ οἱ γοριλλάδες του. Θέλανε ν’ ἄρπᾶξουνε κι’ ἐμένα μὰ δὲν... δέχτηκα!

— Καὶ ποῦ τὸν πήγανε; ρωτᾷει μὲ ἀπόγνωσι ἡ Ἑλληνίδα.

— Τοὺς εἶδα νὰ τραβᾶνε κατὰ τὴ βαθειὰ χαράδρα. Ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται ἡ σπηλιὰ τοῦ... τυφλοῦ Ἄραψ!

‘Ο Σουβλερομύτης τὴ διορθώνει:

— Τοῦ... στραβάραπα, νὰ λές!

Ἐξω φρενῶν ὁ Ζαντόβ τοῦ δίνει μιὰ ἀπάνταστα δυνατὴ κλωτσιὰ στὰ μαλακά. Τὸν ἐκσφενδονίζει σὰν μπάλλα στὸν ἀέρα. Τὸν κάνει νὰ γκρεμισοακιστῆ δέκα βήματα μακριά.

‘Ο Κακαράκ βροντοκτυπώντας κάτω ἀνακαθίζει στὸ σκληρὸ ἔδαφος ποὺ εἶχε πέσει. Κι’ ὁμέσως, τρίβοντας τὰ πιασιὰ του, ρίχνει μιὰ ματιὰ συμπόνιας στὸν Ἑλληνα.

Ἡ Ζάμπα κολλάει, σὰν βεντούζα, τὸ στόμα της πάνω στὴ μικρὴ πληγὴ τοῦ ποδαριοῦ τοῦ Ζαντόβ. Ἀρχίζει νὰ δισαίνει τὸ θανατερό φαρμάκι τῆς κόμπρας....

‘Ο Σουβλεραμύτης παρασύρεται προς τὰ ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὀρμητικὴ ὑδάτινὴ κολώνα. Ἐνῶ ἡ Ζάμπα, πού βρίσκεται κοντά του, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ πόδι γιὰ νὰ τὸν συγκρατήσει.

— Φουκαρά Ζαντοβάκο! Πόσο θὰ πόνεσε τὸ... ποδαράκι σου πού με κλώτσησες!

‘Ο Ζαντόβ γυρίζει, ἀμέσως πάλι, στὴν Τσιίλ:

— Λοιπόν; τὴ ρωτᾷ με τὴν ἴδια ἀγωνία νὰ μάθω γιὰ τὸν Ταρζάν.

“Ὁμως ἐκείνη τοῦ τὸ ξεκόβει:

— “Ἐτερον οὐδέν! “Απαξ κι’ ἐκλώτσησες κλωτσηδὸν τὸν Κακαράκ, περιπτὸν νὰ με ἐρωτῆς καὶ δι’ ἄλλων ἐρωτήσεων!

Γυρίζοντάς του ἀμέσως τὴ ράχι, προχωρεῖ κουνιστὴ καὶ λυγιστὴ πρὸς τὸν ἀσπνοδο φίλο της. Καὶ βοηθώντας τον νὰ σηκωθῆ, τοῦ λέει:

— Πάμε, Τζιτζιφιόγκο μου! Καὶ μπαρδὸν γιὰ τὴ... στράξ!

“Ἐνας «ἄνδρος» Ἰππότης!

ΛΙΓΕΣ στιγμὲς μετὰ, ἡ Τσιίλ μετὰ τὸν Κακαράκ ἐξαφανίζονται πίσω ἀπὸ τὴς πυκνὲς φυλλωσιὲς τῆς ἀγρίας περιοχῆς. Ἐνῶ ἡ Ζάμπα κι’ ὁ Ζαντόβ ξεκινᾶνε ἀμέσως τρέχοντας πρὸς τὸ νοτιῶν. Βιάζονται νὰ φθάσουν στὴ θαθεῖα χαράδρα. Ἐκεῖ πού βρίσκεται ἡ φρικτὴ σπηλιὰ τοῦ τυφλοῦ κτηνανθρώπου Μπαχοῦρ. Νὰ σώσουν τὸν Ταρζάν πού βρίσκεται αἰχμάλωτος στὰ χέρια του...

Καθὼς προχωροῦν ὁ Ἕλληνας ρωτᾷ τὴ σύντροφό του:

— Γιατί ἄραγε ὁ Μπαχοῦρ ἐπίασε τὸν Ταρζάν; Τί κακὸ τοῦ ἔχει κάνει;

— Τίποτα, τοῦ ἀποκρίνεται ἡ Ζάμπα. Μὰ τὸν ζηλεύει. “Ὅπως τὸ ἴδιο ζηλεύει κι’ ἐσένα!

— Μᾶς ζηλεύει; ἀπορεῖ ὁ Ζαντόβ.

— Naί, γιατί ἀγαπᾷ ἐμένα. Πιστεύει μάλιστα πὼς κι’ ἐγὼ τὸν... ἀγαπῶ. Καὶ πὼς ἐσεῖς οἱ δύο μ’ ἐμποδίζετε νὰ πάω νὰ ζήσω κοντά του...

»“Ὑστερα, ἀπὸ τότε πού τυφλώθηκε, ἡ ζήλεια του φούντωσε ἀκόμα περισσότερο. Ὁ τυφλὸς γίγαντας θέλει νὰ σᾶς ἐξοντώσῃ καὶ τοὺς δύο σας. Μονάχα ἐτοι θὰ σᾶς ἐκδικηθῆ γιὰ τὸ μεγάλο κακὸ πού — νομίζει — πὼς τοῦ κάνετε...

— Τότε πρέπει νὰ προλάβω, μουρμουρίζει ἐκδικητικὰ ὁ Ἕλληνας.

— Δπλαδῆ;

— Νὰ τὸν σκοτώσω ἐγὼ, πρὶν μᾶς σκοτώσῃ ἐκεῖνος...

Ἡ περήφανη Ζάμπα σταματᾷ ἀπότομα:

— “Ἀκουσε, Ζαντόβ, τοῦ λέει ψυχρά. Δυὸ πράγματα ἔχουμε δικαίωμα νὰ κάνουμε: Τὸ ἓνα εἶναι νὰ σώσουμε τὸν Ταρζάν. Τὸ ἄλλο νὰ προστατεύσουμε τὸν ἑαυτὸ μας. Θὰ ἦταν ἐγκλημα καὶ ἀνανδρία ν’ ἀφαιρέσουμε τὴ ζωὴ ἀπὸ ἓναν τυφλὸ ἄνθρωπο, πού δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ προστατέψῃ τὸν ἑαυτὸ του.

‘Ο μελαχροινὸς ἄνδρας θυμώνει:

— Δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ προστατέψῃ τὸν ἑαυτὸ του, ὅμως εἶναι σὲ θέσι νὰ σκοτώσῃ σήμερα τὸν Ταρζάν κι’ αὔριο ἐμένα!...

Ἡ Ζάμπα δὲν τοῦ ἀποκρίνεται. Μὰ ξεκινάει. Συνεχίζει τὴ θιαστικὴ πορεία της πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς βαθειᾶς χαράδρας. Σὲ λίγη ὥρα οἱ δυὸ σύντροφοι προχωροῦν σιωπηλοί. Χωρὶς οὔτε μιὰ λέξι ν' ἀλλάξουν. Ὅμως ξαφνικὰ ἡ Ἑλληνίδα σταματᾷ ἀπότομα πάλι:

— "Ἀκουσε, Ζαντόθ, τοῦ ξαναλέει ὄχι μόνο ψυχρά, μὰ κι' ἐχθρὴ αὐτὴ τῆ φορά.

— Τί; ρωτᾷ ἀνήσυχος ἐκεῖνος.

— "Ἄν ἔχης πάρει ἀπόφασι, πρὶν φτάσουμε στὴ σπηλιά τοῦ τυφλοῦ Μπαχούρ, νά τον κτυπήσης, σοῦ ἀπαγορεύω νάρθης. Θὰ μῶ μονάχη μου ἐκεῖ νὰ σώσω τὸν Ταρζάν. Δολοφόνους δὲν θέλω μαζί μου!

Ἄλλοίμονο!... Τὰ τελευταῖα λόγια πού ξεστόμισε, τόσο ἀπερίσκεπτα, ἡ ὁμορφὴ κοπέλλα, εἶναι μιὰ θανάσιμη προσβολὴ γιὰ τὸν περήφανο Ἑλληνα!

Καὶ νά: Τὸ μυαλὸ τοῦ «σκληροῦ ἄντρα» τῆς Ζουγκλας θολώνει. Ἡ λογικὴ καὶ ὁ ἱπποτισμὸς του παραμερίζουν. Ἄγρια ἐνστικτα παίρνουν τὴ θέσι τους.

Ἔτσι, μὲ μιὰ γρήγορη καὶ βίαιη κίνησι, τινάζει τὸ ἀριστερὸ του χέρι. Ἄρπάζει τὴ Ζάμπα ἀπὸ τὸ μαλλιά. Ἐνῶ μὲ τὸ δεξι ἀρχίζει νὰ τὴ κτυπά ἀφάνταστα δυνατὰ στὸ πρόσωπο!

Μελανὲς δαχτυλιὲς γεμίζουν τὰ μάγουλα τῆς ἄμοιρης κοπέλλας. Ἐνῶ ἀπὸ τὰ ρουθούνια της ξεκύνονται δυὸ μικροὶ καταρράκτες ἀπὸ κόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα!

Ὅμως παρ' ὄλ' αὐτὰ δὲν μένει ἄπραγη. Μὲ τὰ νύχια της πασχίζει νὰ θγάλη τὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου πού τὴν κτυπᾷ μὲ τέτοια λύσσα καὶ μανία!

Ὁ Ζαντόθ, σὲ μιὰ στιγμή πού νοιωθεῖ ενα ἀπὸ τὰ νύχια της νὰ μπήγεται μέσα στὴν κόγχη τοῦ ματιοῦ του, τῆς δίνει μιὰ δυνατὴ βάνουση σπρωξιά. Τὴν γκρεμίζει ἀνάσκελα κάτω, μουγγρίζοντας σὰν λαθωμένο θερίο:

— Στὸ διάβολο!... ἄρεκτὰ τόσο καιρὸ ἀνέχτηκα τὶς προσβολές σου! Ἡ ὑπομονή μου ἐξαντλήθηκε! Χάσου, λοιπὸν ἀπὸ τὰ μάτια μου νὰ μὴ σοῦ φερθῶ χειρότερα κι' ἀπὸ ὅ,τι σοῦ φέρθηκα!

Καὶ παρατώντας τὴν κάτω, ὅπως ἔπεσε, ἀλλάζει κατεύθυνσι. Προχωρεῖ μὲ σφιγμένα δόντια καὶ γροθιὲς πρὸς τὴ μακρυνὴ σπηλιά του.

Μὰ νά: Δὲν ἔχει προφθάσει νὰ κἀνη οὔτε δέκα βήματα ὅταν ἓνα τρομαγμένο ξεφωνητὸ ξεφεύγει ἀπὸ τὸ στήθεια του:

Μονομαχία μέχρι θανάτου!

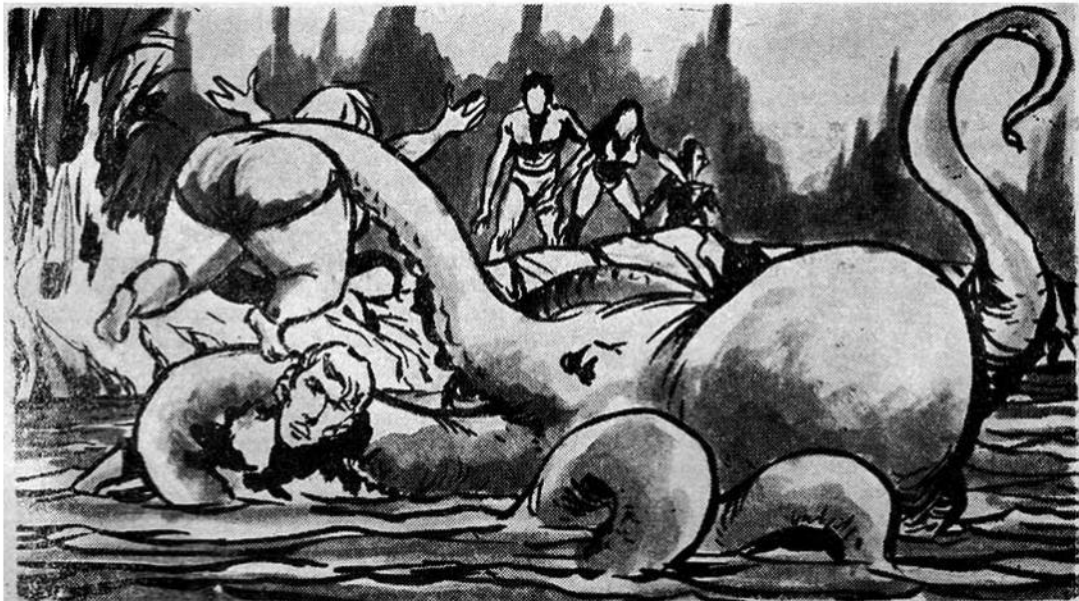

ΜΕ ΘΟΛΑ τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν ὀργή, καθὼς προχωροῦσε, δὲν πρόσεχε. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή τὸ δεξι του πόδι πατάει πάνω στὸ κολουριασμένο κορμὶ τῆς κόμπρας.

Ἄλλοίμονο! Τὸ φοβερὸ φίδι τινάζει ἀμέσως τὸ πλατὺ κεφάλι του. Τὸν κτυπᾷ μὲ τὸ δόντι του στὴ

γάμπα. Ξεχύνει τὸ θανατηφόρο φαρμάκι στὸ κορμὶ του.

Τώρα, γρήγορος καὶ φρικτὸς θάνατος περιμένει τὸν Ζαντόθ!...

Τὸ φοβερὸ θηρίο σφίγγει τώρα τὸν Ταρζάν καὶ τὴν Τσίχλ μὲ ἀφάνταστη δύναμι. Τὰ κόκκαλά τους ἀρχίζουν νὰ τρίβουν. Λίγες στιγμὲς ἀκόμα κι' ἓνας φρικτὸς θάνατος θὰ ἔρθη νὰ τοὺς ἀγκαλιάση...

Ἡ Ζάμπα, πού πρόφθασε νὰ δῆ τὴν τραγική σκηνή, πετιέται μὲ μιὰς ὀρθῆς. Μὲ δυὸ τρία πηδῆματα φθάνει κοντὰ στὸν Ἕλληνα. Μ' ἓνα κτύπημα τοῦ μαχαίριου τῆς κόβει, πέρα γιὰ πέρα, τὸ κεφάλι τῆς κόμπρας.

Ἀμέσως μὲ μιὰ δυνατὴ καὶ θάναυση σπρωξιά γκρεμίζει ἀνάσκελα κάτω τὸν Ζαντόβ. Ὅπως, πρὶν λίγο, εἶχε κάνει κι' ἐκεῖνος. Πέφτει πλάι του μπρούμυτα κι' ἐκείνη. Κολλάει σὰν βεντούζα τὸ στόμα της πάνω στὴ μικρὴ πληγὴ τοῦ ποδαρίου του. Ἀρχίζει νὰ θυζαίνει τὸ θανατερό φαρμάκι πού δὲν εἶχε προλάβει ἀκόμα νὰ κυκλοφορήσῃ στὸ αἷμα του.

Κάθε τόσο τὸ φτύνει. Παίρνει ἀναπνοή. Καὶ συνεχίζει τὸ σπητήριο ἔργο της. Ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸν τρομερὸ κίνδυνο πού βάζει τὴ δική της ζωὴ!

Ἔτσι, ὦρα πολλὴ ρουφάει καὶ φτύνει τὸ φαρμάκι. τοῦ φιδιοῦ. Ἐνῶ τὰ ρουθούνια της ἐξακολουθοῦν νὰ στάζουν αἶμα ἀπὸ τὰ κτυπήματα τοῦ ἀνθρώπου πού ζητάει τώρα νὰ σώσῃ μὲ κίνδυνο τῆς δικῆς της ζωῆς.

Τέλος, ὅταν καταλαβαίνει πὺς δὲν ἔχει ἀπομείνει πιά φαρμάκι στὴν πληγὴ της, σηκώνεται. Βοηθάει καὶ τὸν Ζαντόβ νὰ σηκωθῆ.

— Τώρα μπορεῖς νὰ συνεχίσῃ τὸ δρόμο σου, τοῦ λέει.

Ἐκεῖνος κυττάζοντάς τη μὲ θαυμασμὸ κι' εὐγνωμοσύνη, ψιθυρίζει:

— Σ' εὐχαριστῶ, Ζάμπα!... Συγχώρεσέ με γιὰ...

Μὰ ἡ ὁμορφὴ Ἑλληνίδα τὸν κόβει μὲ δυὸ δυνατὰ χαστούκια στὸ πρόσωπο. Ἐνῶ ταυτόχρονα τοῦ φωνάζει ἄγρια, ἔτοιμη νὰ κυθῆ νὰ τὸν σπαράξῃ:

— Πήγαινε, εἶπα! Χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου, τιποτένιε!

Ἐπακούοντας σὰν σκυλάκι ὁ κεροδύναμος κι' ἀτρόμητος ἄνδρας γυρίζει ἀργά. Καί, χωρὶς ἄλλη λέξι νὰ βγῆ ἀπὸ τὰ χεῖλια του, ξεκινάει πάλι. Συνεχίζει τὸ δρόμο του. Τὸ ἴδιο κάνει κι' ἡ Ζάμπα. Ξεκινάει κι' αὐτὴ ἀκολουθώντας τὸ μονοπάτι πού θὰ τὴ βγάλῃ στὴ βαθειὰ χαράδρα. Ἐκεῖ πού ὁ τυφλὸς Μπαχοῦρ κρατᾷ αἰχμάλωτο τὸν Ταρζάν.

Καὶ νά: Δὲν ἔχουν προλάβει νὰ ξεμακρύνουν ἀρκετά, ὅταν στ' αὐτιά τοῦ Ζαντόβ φθάνουν σπαρακτικὲς κι' ἀπεγνωσμένες κραυγὲς τῆς Ἑλληνίδας:

— Βοήθειααααα!... Βοήθειαααα!...

Ὁ Ἕλληνας σταματᾷ ξαφνιασμένος. Γυρίζει πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού ἀκούγονται οἱ φωνές. Ψάχνει μὲ τὰ μάτια του νὰ βρῆ τὴν κοπέλλα πού κινδυνεύει. Ὅμως ἡ πυκνὴ βλάστησι τὸν ἐμποδίζει νὰ τὴν δῆ.

Στὴν ἀρχὴ κάνει αὐθόρμητα νὰ τρέξῃ κοντὰ της. Μὰ μετανοῖνει. Ψιθυρίζει. σὰ νὰ κουβεντιάσῃ μὲ τὸν ἑαυτὸ του:

— Καλύτερα νὰ πεθάνῃ! Γιὰ μένα πιά εἶναι χαμένῃ. Ἄς τὴ χάσῃ, λοιπόν, κι' ὁ Ταρζάν! Ἡ ἐγώ, ἢ κανένας ἄλλος!

Καὶ ξεκινάει παρατώντας τὴν «κρυφαπημένη» του κοπέλλα στὸν ἄγνωστο κίνδυνο πού τὴν ἀπειλεῖ.

Μὰ ὁ Ζαντόβ εἶναι Ἕλληνας. Κι' ἓνας Ἕλληνας δὲν ἀφήνει ποτὲ ἀβοήθητο κάποιον πού κινδυνεύει.

Ἔτσι, πρὶν προφθάσῃ νὰ κἀνῃ λίγα βήματα, μετανοῖνει.

— Εἶμαι ἓνας κακοῦργος! Ἐνας τιποτένιος! μωρμουρίζω μὲ σφιγμένα δόντια.

Καί, σταματώντας ἀπότομα, γυρίζει μπρὸς πίσω. Τρέχει σὰν τρελλὸς πρὸς τὸ σημεῖο πού κινδυνεύει ἡ Ζάμπα. Τῆς φωνάζει:

— Περίμενε... Ἔρχομαι... φθάνω ἀμέσως!

Ὅμως σὰν ξεπερνᾷ τὴν ἄγρια βλάστησι καὶ τὰ μάτια του ἀρχίζουν νὰ τὴν βλέπουν, ὁ Ζαντόβ μένει ἀναυδός:

Ἡ ὁμορφὴ μελαχροινὴ Ἑλληνίδα σπαράζει στὰ χέρια του κακοῦργου Χουαίτ. Πού μὲ τὴν ἀπειλὴ νὰ καρφώσῃ τὸ μαχαίρι του στὴν καρδιά της, προσπαθεῖ νὰ τὴν ἀπαγάγῃ.

φαίνεται πὺς ὁ ἀπαίσιος ἀδελφὸς τοῦ καλόκαρδου Μπλάκ, εἶχε παρακοιμήσῃ ἀπὸ κάποιο κρυφὸ πέρασμα τοὺς πέντε συντρόφους. Σὲ ὅλη τὴν τραγικὴ πορεία τους, ἀπὸ τὴν στιγμή πού, γιὰ νὰ σωθοῦν ἔπασαν στὰ νερὰ τοῦ Κόκκινου Καταράκτου!

Ἔτσι, ἀφοῦ παρακολούθησε τὴν ἀρπαγὴ τοῦ Ταρζάν ἀπὸ τοὺς γιγαντόσωμους ὀρίλλες τοῦ τυφλοῦ Μπαχοῦρ, εἶδε ν' ἀνεβαίνουν ἀπὸ τὴν ὑπόγεια τρομακτικὴ λίμνη καὶ ὁ Ζαντόβ μὲ τὴ Ζάμπα.

Ὁ ἄνανδρος κακοῦργος, πού παραδοκοῦσε γιὰ ν' ἀρπάξῃ τὴν ὁμορφὴ κοπέλλα, δὲν τόλμησε νὰ παρουσιαστῆ ὅσο οἱ δύο νέοι βρίσκονταν μαζί. Μόλις ὅμως χώρισαν θυμωμένοι, ὅπως εἶδαμε, τότε χύθηκε πάνω της σὰν πεινασμένο ὄρνιο...

Ἄοπλος ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας, καὶ χωρὶς οὔτε κἀν ἓνα ρόπαλο στὰ χέρια του, ὀρμάει ἀδείλιαστος κι' ἀσυγκράτητος πάνω στὸν Χουαίτ. Μονάχα μὲ τὰ χέρια του, τολμάει νὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ νὰ ἀναμετρηθῆ μ' ἓναν, ὄχι μόνον κεροδύναμο, ἀντίπαλο, μὰ πού διαθέτει καὶ μαχαίρι καὶ πιστόλι!

Ὁ κακοῦργος, βλέποντας τὸν Ζαντόβ νὰ χύνεται πάνω του σὰν μανιασμένο λιοντάρι, παρατάει τὴν ὁμορφὴ Ζάμπα. Ξανασηκώνει τὸ φονικὸ μαχαίρι πού τὴν ἀπειλοῦσε. Κι' ἐτοιμάζεται νὰ ὑποδεχθῆ, σὰν Χάρος, τὸ ἀδείλιαστο παλληκάρι πού ἔρχεται νὰ τὴν σώσῃ!

Καὶ νά: Μόλις ὁ Ἕλληνας φθάνει κοντὰ του, τ' ὠπλισμένο χέρι τοῦ δολοφόνου κατεβαίνει βαρὺ πρὸς τὰ στήθεια τοῦ νέου. Μὰ ὁ Ζαντόβ προφθαίνει: Ἀφάνταστα γμή-

γορος καθώς είναι, αρπάζει το δεξί μπράτσο του. Το στρίβει άποτομα με δύναμη και τέχνη. Το τ' εξαρθρώνει από τόν ωμο!

Το χέρι του δολοφόνου παραλύει. Κι' από τὰ δάκτυλα τῆς παλάμης του τὸ μαχαίρι ξεφεύγει. Πέφτει καὶ καρφώνεται ὀρθὸ στὸ νοτισμένο καὶ μαλακὸ κῶμα τῆς ὄχθης. Ταυτόχρονα ὁ Ἕλληνας τοῦ δίνει καὶ μιὰ τρομακτικὴ γροθιά στὸ πρόσωπο. Τὸν τινάζει τρία θήματα πίσω, κἀνοντάς τον νὰ βροντοκοπηθῆ κάτω ἀνάσκελα.

Μὰ ὁ Χουαίτ δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς κακούργους ποὺ δαμάζονται εὐκόλα. Ἀνάσκελα, κάτω καθὼς βρίσκεται, οὐρλιάζοντας ἀπὸ τοὺς πόνους τοῦ στραμπουληγμένου δεξιοῦ χεριοῦ του, κάνει κι' ἄλλη μιὰ δολοφονικὴ κίνησι:

Μὲ τ' ἀριστερὸ τώρα χέρι, τραβάει τὸ μεγάλο δωδεκάσφαιρο πιστόλι του. Σκοπεύει σταθερὰ τὸν Ἕλληνα στὰ στήθεια. Τραβάει, σχεδὸν ἀμέσως, τὴ σκανδάλη.

Μὰ νά: Τὴν ἴδια στιγμὴ κάτι καταπληκτικὸ γίνεται:

Ὁ «Μελλοθάνατος» γελάει!

ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ μὲ τὸ τράβηγμα τῆς σκανδάλης τοῦ πιστολιοῦ, ἡ Ζάμπα — ἐλεύθερη τώρα — τινάζει τὸ πόδι τῆς. Δίνει μιὰ ξαφνικὴ κι' ἀφάνταστα δυνατὴ κλωτσιὰ στὸ ὠπλισμένο χέρι τοῦ κακούργου.

Τὸ πιστόλι τινάζεται ἀπὸ τὴν παλάμη του τὴν ἴδια στιγμὴ

ποὺ ἡ κἀνη του ἐκपुरσοκροτεῖ. Καὶ φυσικὰ τὸ βλήμα ἀστοχεῖ. Χάνεται, σφυρίζοντας σὰν φαρμακερὴ ὀκιά, πρὸς ἄλλη κατεύθυνσι...

Ὁ Ζαντόβ εἶχε σωθῆ, αὐτὴ τὴ φορά, ἀπὸ τὸν πιὸ βέβαιο θάνατο!

Ἀμέσως, καὶ πρὶν ὁ κακούργος προλάβῃ νὰ ξανασκηθῆ, αρπάζει ἀπὸ κάτω μιὰ μεγάλη πέτρα. Σκύβει γιὰ νὰ τοῦ τσακίσῃ τὸ κεφάλι. Νὰ ἡσυχάσῃ μιὰ γιὰ πάντα ἡ Ζογκλα ἀπὸ τὸ ἀνθρωπόμορφο αὐτὸ τέρας.

Μὰ ὅπως πρὶν ὁ Χουαίτ, ἔτσι τώρα κι' αὐτὸς δὲν προφθαίνει νὰ κἀνη τὸ φονικὸ:

Ταυτόχρονα πάλι ἡ Ζάμπα αρπάζει τὸ χέρι του ποὺ κρατᾷ τὴν πέτρα. Τὸν συγκρατεῖ:

— Μή!, τοῦ φωνάζει προστακτικὰ.

Καὶ προσθέτει παραξενεμένη:

— Τρελλότητες, Ζαντόβ;! Μὰ δὲν βλέπεις πῶς ὁ κακούργος ποὺ πᾶς νὰ χτυπήσῃς εἶναι ἄοπλος. Δὲν βλέπεις πῶς ἔχει ἄχρηστο τὸ δεξί του χέρι; Πῶς λοιπὸν θὰ

σκοτώσῃς ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ προστατέψῃ τὴ ζωὴ του;!

Κι' ἀμέσως, αρπάζοντας τὴν πέτρα ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἄσπονδου... φίλου τῆς, τὴν πετάει πέρα. Ὑστερα δοθεῖ τὸν ἀνήμερο Χουαίτ νὰ σκηθῆ:

— Πήγαινε, τιποτένιε!, τοῦ κάνει μὲ ἀπῆλεια καὶ περιφρόνησι. Χάσου ἀπὸ τὰ μάτια μας δειλὸ σκουλήκι! Καὶ φρόντισε, σὰν θεὸς γιαιτρευτῆ τὸ χέρι σου, νὰ μὴ παρουσιάσῃς μπροστὰ στὸ Ζαντόβ. Γιατί τότε δὲν πρόκειται νὰ σὲ ξανασώσω ἀπὸ τὸν δίκαιο θάνατο ποὺ σὲ περιμένει...

Ὁ Ἕλληνας ὑποχωρεῖ στὴν ἐπιθυμίᾳ τῆς «κρυφαγαπημένης» του κοπέλλας. Δέχεται νὰ μὴ φερθῆ ὅπως θὰ ἔπρεπε στὸν κακούργο. Φοβάται μὴ τὴν κἀνη καὶ ξαναθυμώσῃ.

Ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ μὴ τῆς πῆ:

— Ἐχεις ἄδικο, Ζάμπα: Σὲ τέτοιους κακούργους, δὲν χρειάζονται ἵπποτισμοί!... Εὐχομαι νὰ μὴ μετανοήσῃς πικρὰ γιὰ τὴν καλωσύνη ποὺ τοῦκάνεις!

Ἡ Ἕλληνίδα δὲν ἀποκρίνεται. Τὰ ὁμορφα μάτια τῆς παρακολουθοῦν τὸν Χουαίτ ποὺ προχωρεῖ, φεύγοντας ἀργά, σκυφτὸς καὶ ντροπιασμένος.

Μὰ νά: Τὴ στιγμὴ ποὺ περνᾷ ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ — πρὶν λίγο — εἶχε τιναχθῆ κατὰ βρισκόταν κάτω τὸ πιστόλι του, σκύβει ἀπὸ τομα. Τὸ αρπάζει μὲ τ' ἀριστερὸ γερὸ χέρι του. Καὶ γυρίζοντας σβέλτος προτείνει τὴν κἀνη του στοὺς δύο συντρόφους.

— Θὰ πεθάνετε, σκυλιά!, μουγγρίζει: ἄγρια. Δυὸ σφαίρες μου μονάχα θὰ ξοδέψω. Καὶ θ' ἀφήσω ἐδῶ τὰ βρωμερὰ κουφάρια σας νὰ χορτάσουν τὰ πεινασμένα ὄρνια!

Ἀτάραχος ὁ Ζαντόβ μπροστὰ στὸν τόσον σίγουρο θάνατο ποὺ τοὺς περιμένει τώρα, γυρίζει στὴ νέα. Τὴ συμβουλεύει χαμογελώντας εἰρωνικὰ:

— Τί κάθεσαι, Ζάμπα: Γιατί δὲν λὲς στὸν «κύριο» πῶς εἴμαστε ἄοπλοι; Πῶς δὲν εἶναι ὁσπτό νὰ σκοτώσῃ ἀνθρώπους ποὺ δὲν μπο-

Ἡ ὁμορφὴ Ἕλληνίδα σπαραξίει στὰ χέρια τοῦ κακούργου Χουαίτ. Ποῦ μὲ τὴν ἀπειλὴ νὰ καρφώσῃ τὸ μαχαίρι του στὴν καρδιά τῆς, προσπαθεῖ νὰ τὴν ἀπαγάγῃ.

ρούν να προστατέψουν τον έαυτό τους!

Και ξεσπάει σ' ένα πλατύ κοροϊδευτικό γέλιο:

— Χά, χά, χάααα!... Χά, χά, χάααα!...

Η Έλληνίδα έχει απομεινεί ακίνητη, κυττάζοντας, σάν ύπνωτισμένη, την κάννη του πιστολιού του κακούργου. Ένω εκείνος, λίγο πριν τραθήξη τη σκανδάλη του γιά να τους χαρίση θάνατο, τή ρωτάει:

— Λέγε, λοιπόν, όμορφούλα μου: Προτιμάς να χάσης τὰ νειάτα και την όμορφιά σου, ή να τὰ χαρίσης σ' έμένα; Προτιμάς να πεθάνης, ή να ζήσης στο πλευρό του ανθρώπου που θα γίνει γρήγορα ό μοναδικός και παντοδύναμος άρχοντας τής Ζούγκλας; Προτιμάς να σου χαρίσω τὸ θάνατο, ή τήν... καρδιά μου;

Η μελλοθάνατη μπροστά στην κάννη, Ζάμπα, του άποκρίνεται οά να διάζεται να πεθάνη:

— "Άειντε, λοιπόν, συχαμερό σκουλήκι: Τράβα τη σκανδάλη σου «να κλείσω τὰ μάτια μου». Νοιώθω μεγάλη άπδια που σέ αντικρύζω μπροστά μου!...

Τυφλωμένος από τὸ θυμό γιά τήν προσβολή ό Χουάιτ φέρνει τὸ δάχτυλο τής άριστερής παλάμης του στή σκανδάλη. Τήν τραβάει με κατεύθυνσι τής κάννης προς τήν καρδιά τής νέας:

— Μπούμμ!...

Μά νά: Ταυτόχρονα με τὸν κρότο του πιστολιού άκούγεται κι' ένας άλλος, πιό δυνατός, πυροβολισμός καραμπίνας.

Τὸ πυρωμένο βλήμα τής χτυπάει στὸ χέρι του λευκού κακούργου που κρατάει τὸ πιστόλι. "Ετσι ή δολοφονική σφαίρα του άστοχεύει πάλι. Και ή Ζάμπα σῶζεται σάν από θαύμα! Ένω ό Χουάιτ, με τὸ δεξι χέρι στραμπουληγμένο και με τήν παλάμη του άριστερου κόκκινη από αίματα, τὸ βάζει στὰ πόδια ούρλιάζοντας άγρια από τὸς πόνους!

Τήν ίδια στιγμή κάποιο σούριμο άκούγεται στην άντικρυνή πυκνή θλάστσι που τὰ χαμόκλαδά της άνασαλεύουν...

Ταυτόχρονα ό Ζαντόθ και ή Ζάμπα τρέχουν προς τὰ εκεί. Θέλουν να δούν επί

τέλους ποιός είναι ό μυστηριώδης ("Ανθρωπος με τήν καραμπίνα). Αὐτὸς που τόσες φορές τὸς έχει σῶσει τή ζωή!

"Όμως γιά να μη τὸς ξεφύγη κι' αὐτὴ τή φορά τρέχουν από διαφορετικές κατευθύνσεις. Τὸν κυκλώνουν κατά κάποιο τρόπο: 'Αφού πίσω από τή θλάστσι τής ὄχθης εκτείνεται γυμνός κι' άκάλυπτος χῶρος. Και μπρός άπ' αὐτὴν άπλώνονται τὰ νερά τής λίμνης...

Και νά: Σάν φθάνουν στὸ σημείο, εκεί, άπ' ὅπου είχε άκουσθί ό πυροβολισμός — βέβαιοι πῶς ό άγνωστος δέν τὸς έχει ξεφύγει — δέχονται, άπ' αὐτόν, μιὰ άναπάντεχη επίθεσι:

Μιά έναέρια έπιστολή!

ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ καλά καθώς είναι και πριν προλάβουν να τὸν ιδούν, πετάει, σχεδόν ταυτόχρονα, στὰ μάτια τους από μιὰ φύστα ψιλὸ ξερό χῶμα.

Οι δύο νέοι νοιώθουν άμέσως να τυφλώνονται. Στριφογυρίζουν σάν τρελλοί τρίβοντας τὰ δακρυομένα κόκκινα μά-

τια τους.

Τὸ «φῶς» τους βέβαια δέν χάνεται γιά πάντα. Σέ λίγες στιγμές μισοανοίγουν τὰ πονεμένα μάτια τους. Αρχίζουν να βλέπουν...

Στὸ μεταξύ όμως ό "Άγνωστος με τήν Καραμπίνα» έχει γίνει άφαντος!

Ό Ζαντόθ και ή Ζάμπα στίβουν τὸ κεφάλι τους γιά ν' άνακαλύψουν ποιός μπορεί να είναι.....

— Μήπως είναι κανένας από τὸς φίλους μας λευκούς κυνηγούς; μουρμουρίζει ό "Έλληνας.

Η ὄμορφη κοπέλλα τὸν άποστομώνει:

— Και γιατί κρύβεται; Γιατί δέν παρουσιάζεται να τὸν άγκαλιάσουμε; Νά τὸν φιλήσουμε από άγάπη κι' εὐγνωμοσύνη!

Και ή Ζάμπα κάνει έναν δικὸ της συλλογισμό:

— Μήπως είναι κάποιος που έχει σοβαροὺς λόγους να μη θέλη να πεθάνουμε;

— Διπλαδὴ; Δέν θά θέλη να πεθάνουμε γιά να μάς σκοτώση αὐτός;

— "Ισως..... Κάτι τέτοιο....

Με τή σειρά του τώρα τήν άποστομώνει ό Ζαντόθ.

— Τότε γιατί πυροβολεί με τήν καραμπίνα του τὸς άλλους κι' ὄχι έμάς;

Η Ζάμπα — σάν γυναίκα που είναι — τὰ γυρίζει:

Διαβάσετε

- Τὸ εβδομαδιαίό περιοδικό αὐτοτελῶν περιπετειῶν

Μικρὸς ΗΡΩΣ

- Ἀπόδειξις τής ἐξαιρετικῆς ποιότητός του είναι ὅτι ἐκδίδεται συνεχῶς

ἐπὶ 11 περίπου χρόνια

— Μά μπορεί να μη θέλη να μās σκοτώσει ο άνθρωπος...

— Άλλά τι να θέλη, αφού μās σώζει κάθε φορά που βρισκόμαστε σε κίνδυνο;

— Ή Έλληνίδα κομπιάζει:

— Ξέρω κι' εγώ... Μπορεί να θέλη... Να θέλη να μās απαγάγη...

— Ο Ζαντόβ χαμογελάει πονηρά:

— Έσένα ή έμένα;

— Μάλλον... έμένα! κάνει ή όμορφη κοπέλλα.

— Ο Έλληνας την άποστομώνει για δεύτερη φορά:

— Τότε γιατί πυροβολεί με την καρμπίνα του όχι μονάχα όταν κινδυνεύεις έσύ, μά όταν κινδυνεύουμε κι' έμεις; Ο Ταρζάν κι' εγώ δηλαδή. Έτσι δεν είναι; Ένώ θάπρεπε — για να πετύχη τό σκοπό του — ν' αφήσει να σκοτωθούμ' έμεις. Για να μείνεις μονάχη κι' άνυπεράσπιστη. Εύκολη λεία στα χέρια του.

— Ναί... Δίκιο έχεις, του κάνει ή Ζάμπα, έξακολουθώντας να τρίβη τὰ κόκκινα πονεμένα μάτια της...

— Κι' άναρωτιέται:

— Τότε: Ποιός να είναι άραγε; Ποιός;!

Την ίδια στιγμή μιá μικρή πέτρα, τυλιγμένη σ' ένα άσπρο χαρτί, και διαγράφοντας από άπόσταση καμπύλη στον άέρα, πέφτει μπροστά στους δυο νέους.

Πιο περίεργη — σαν γυναίκα — ή Ζάμπα, σκύβει πρώτη. Προφθαίνει κι' άρπάζει την πέτρα στα χέρια της. Ξεδιπλώνει τό χαρτί που ήταν τυλιγμένη, ψιθυρίζοντας με άπορία:

— Ένα γράμμα, Ζαντόβ...

Κι' άμέσως άρχίζει να τό διαβάξη:

Στό «κρησφύγετο» του «Άγνωστου με την καρμπίνα»

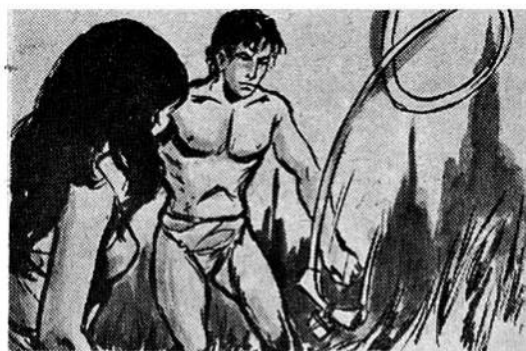

«ΤΑΡΖΑΝ, Ζαντόβ, Ζάμπα:

«Άδικο φάχνετε να με άνακαλύψετε. Και πιο άδικο βασανίζετε τό μυαλό σας για να βρήτε ποιός είμαι... Μάθετε λοιπόν πώς δεν έχω πάντα τὰ ίδια αισθήματα άπέναντί σας. Άλλοτε είμαι φίλος σας κι' άλλοτε έχθρός σας. Πότε νοιώθω την άνάγκη να σάς καταστρέψω, να σάς έξοντώσω! Και πότε να σάς προστατεύσω, να σάς σώξω!...

»Γι' αυτό, από τις σφαίρες μου, να μη φυλάγεται μονάχα οί έχθροί σας. Μά να φυλαγώσατε κι' έσεις οί ίδιοι. Γιατί ούτε κι' εγώ δεν ξέρω πότε θα τις στέλνω σ' έκείνους και πότε σ' έοδς!...

»Άν λοιπόν αγαπάτε τη ζωή σας μην ξα-

Μιá μικρή πέτρα, τυλιγμένη μ' ένα άσπρο χαρτί διαγράφει καμπύλη στον άέρα. Έρχεται και πέφτει μπροστά στα πόδια του Ζαντόβ και της Ζάμπα.

νακάνετε ποτέ προσπάθεια να με βρήτε, ή να μάθετε ποιός είμαι.

»Πάρτε τό άπόφασι πώς για σάς και για όλους σας έδω στη Ζούγκλα θα είμαι πάντοτε:

«Ο Άγνωστος με την καρμπίνα»

«Όμως νά: Την ίδια στιγμή τό μάτι της Ζάμπας παίρνει τόν παπαγάλο Κουσοκούς να φτερουγίζει χαμηλά έρχόμενος από τό βορριά. Σίγουρα θα γυρίξη από καμμιá αισθηματική συνάντησι με την πολυαγαπημένη του Λαλίνα. Την όμορφη και χαριτωμένη παπαγαλίνα της μαύρης βασίλισσας Βούρχα — Λάγκα!...

«Η Έλληνίδα του σφουρίζει συνθηματικά. Όπως ακριβώς τόν είδοποιεί κι' ό Κακάρκ, ό άφέντης του:

— Φοοοοοο!... Φοοο, φοοοοοοοο!...

«Ο τετραπέρατος παπαγάλος την άκούει. Και κατεβαίνοντας προσγειώνεται στον ώμο της.

«Η Ζάμπα τόν παίρνει στα χέρια. Του λέει οιαό σ' αυτί:

— Κάποιος βρίσκεται κρυμμένος έδω κοντά μας, Κουσοκούς. Δεν ξέρω αν είναι λευκός ή μαύρος. Τό μόνο που ξέρω είναι πώς κρατάει στα χέρια του ένα μεγάλο ντουφέκι. Κατάλαβες;

— Κατάλαβα, κατάλαβα! της άποκρίνεται δυνατά ό παπαγάλος με τη στριγγή φωνή του.

«Η Έλληνίδα άνησυχεί:

— Σοοοοο!, του κάνει. Μπορεί να μās άκούση αυτός που σου λέω.

Και συνεχίζει:

— Θέλω λοιπόν να πετάξης ψηλά τώρα. Να παρακολουθήσης τόν άνθρωπο με τό ντουφέκι. Να γυρίσης και να μου πής που θα πάη. Που θα κρυφθί. Άν γυρίσης άπρακτος θα σε μαδήσω ζωντανό! Κατάλαβες;

— Κατάλαβα! Κατάλαβα!...

Και τὸ ἐξυπνο πουλί φτερουγίζοντας ἀπὸ τὰ χέρια της, ἀρχίζει νὰ διαγράφη κύκλους ψάχνοντας ὀλόκληρη τὴ γύρω περιοχὴ. Τέλος, ξεμακραίνοντας, χάνεται πίσω ἀπὸ τὶς θεόρατες κορφές τῶν αἰωνόβιων δέντρων.

Ἡ Ζάμπα καὶ ὁ Ζαντόβ βλέπουν σὲ λίγο τὸν παπαγάλο νὰ ξαναγυρίζη χαρούμενος.

— Λοιπὸν, Κουσκούς: Βρῆκες τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ μεγάλο ντουφέκι;

— Ναί, ναί!

— Τὸν παρακολούθησες;

— Ναί, ναί!

— Εἶδες ποῦ πῆγε; Ποῦ κρύφτηκε;

— Ναί, ναί!

— Ποῦ; Μίλα, λοιπὸν, καὶ μ' ἔσκασες!

Ὁ τετραπέρατος παπαγάλος τῆς ἀναφέρει:

— Πῆγε πέρα.... Κάτω πρὸς τὸ νοτιά. Κατέβηκε σ' ἓνα βαθὺ πηγάδι.... Ὑστερα τὸν ἔχασα....

Τὸν ρωτᾷ ὁ Ζαντόβ, τώρα:

— Μπορεῖς νὰ μοῦ δείξεις τὸ δρόμο; Νὰ πάω κι' ἐγὼ ἐκεῖ;

Ὁ Κουσκός τοῦ τὸ ξεκόβει:

— Ἐσένα ὄχι!

— Ἐμένα; ρωτᾷ ἡ Ζάμπα χαμογελώντας.

— Ἐσένα ναί!, τῆς ἀποκρίνεται.

Τέλος, ὕστερ' ἀπὸ ἀδικαιολόγητα πολλὰ ἔωρα, οἱ δύο σύντροφοι φθάνουν — μὲ ὄδηγό τους τὸν Κουσκός — στὸ «πηγάδι».

Ἐχοντας, οἱ δύο τους, ἐντελῶς ξεχάσει τὸν Ταρζάν ποῦ βρισκόταν αἰχμάλωτος στὴ σπηλιά τοῦ Μπακούρ, βιάζονται τώρα ν' ἀνακαλύψουν τὸ κρησφύγετο τοῦ μυστηριώδους «Ἄγνωστου» μὲ τὴν καραμπίνα.

Τὸ «πηγάδι» ποῦ τοὺς εἶχε πῆ ὁ παπαγάλος, ἦταν τὸ στόμιο μιᾶς βαθειᾶς ὑπόγειας καταπακτῆς. Στὸ ἀνοιγμά της αὐτὸ εἶχαν φυτρώσει, μὲ τὰ χρόνια, πυκνὰ χαμόκλαδα. Τὸ εἶχαν σχεδὸν κλείσει.

Ὁ Ζαντόβ πρῶτος καὶ ἡ Ζάμπα ἀμέσως πίσω του, ἀρχίζουν νὰ κατεβαίνουν τ' ἀ-

τέλειωτα χωματένια σκαλοπάτια τῆς βαθειᾶς αὐτῆς κατακόμβης.

Ὁ Κουσκός ποῦ μένει ἀπ' ἔξω, στὰ χαμηλὰ κλαδιά κάποιου δέντρου, μουρμουρίζει ὅταν τοὺς βλέπῃ νὰ χάνονται στὸ βάθος της:

— Φίνα τοὺς τὴν ἔσκασα!... Τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ ντουφέκι δὲν τὸν βρῆκα πουθενά. Τὶ νὰ κάνω κι' ἐγὼ; Ἄν τοὺς ἔλεγα τὴν ἀλήθεια, θὰ μὲ μαδούσανε ζωντανό! Τοὺς ἔφερα λοιπὸν σ' αὐτὸ τὸ πηγάδι ποῦ ἐρχόμαστε καμμιά φορά γιὰ νὰ κρυφτοῦμε μὲ τὴ Λαλίνα μου. Κι' ἄστ' τοὺς τώρα νὰ ψάχνουνε μέχρι τῆ... Δευτέρα Παρουσία. Θὰ γελάσῃ ὁ Κακαρακ ὅταν τοῦ πῶ τί τοὺς σκάρωσα. Χί, χί, χί!...

Καὶ φτερουγίζοντας ἀμέσως ἀπὸ τὸ κλαδί, φεύγει σὲ ἀναζήτησι τοῦ κωμικοτραγικοῦ ἀφέντη του.

Οἱ δύο σύντροφοι φθάνουν κάποτε βαθειὰ στὴν καταπακτῆ. Στὸ σημεῖο ποῦ τελειώνουν τ' ἀμέτρητα χωματένια σκαλοπάτια.

Στὸ βαθὺ σκοτάδι ποῦ ἐπικρατεῖ ἐκεῖ, ἀνακαλύπτουν — ψάχνοντας μὲ τὰ χέρια τους — ἓνα στρογγυλὸ κι' εὐρύχωρο ἀνοιγμα. Σὰν στόμιο σήραγγας.

Ἔτσι μπαίνουν μέσα σ' αὐτὸ. Καὶ σκουνοφλώντας στὰ σκοτεινά, προχωροῦν στὸ ἄγνωστο. Εἶτε ἀνοικτὰ κρατοῦν τὰ μάτια τους, εἶτε κλειστά, τὸ ἴδιο βλέπουν...

Μὰ νά: Ἐχουν προχωρήσει ἀρκετὰ ἔτσι, ὅταν μακρυνὰ βογγητὰ ἀνθρώπου ποῦ ὑποφέρει, τοὺς ξαφνιάζουν.

Ὁ Ζαντόβ καὶ ἡ Ζάμπα σταματοῦν ἀπὸτομα. Ἀφουγγράζονται:

Πανταχοῦ παρῶν κι' ἀθέατος!

— Ὁχ!... Ὁωωωωω!
...Βοήθεια!...

Οἱ δύο σύντροφοι ἀναγνωρίζουν τὴ φωνή. Τρέχουν σ' ἄν τρελλοὺ μέσα στὸ ἀπόλυτο σκοτάδι τῆς ἀτέλειωτης ὑπόγειας σήραγγας.

Ὅμως τί παράξενο!... Ἐνῶ τὰ βογγη-

τὰ καὶ οἱ ἐπικλήσεις ἀκούγονται σὰν ἀπὸ πολὺ κοντά, ὁ Ζαντόβ καὶ ἡ Ζάμπα διασχιζοῦν μεγάλη ἀπόσταση χωρὶς νὰ φθάσουν τὸν ἄνθρωπο ποῦ ὑποφέρει. Κι' ὅσο ἄν προχωροῦν, ἡ φωνὴ του ἀκούγεται ἀπὸ τὴν ἴδια ἀπόσταση ποῦ τὴν πρῶτακοῦσαν. Λές καὶ δὲν ἔχουν προχωρήσει καθόλου μέσα στὴν ὑπόγεια αὐτὴ σήραγγα!...

Εἶναι ἓνα φυσικὸ φαινόμενο, σπάνιο βέ-

Κάθε Τρίτη

- Μία αὐτοτελὴς περιπέτεια!

ΖΟΥΓΚΛΑ

- Ζωπρὲς συγκινήσεις, συναρπαστικὰ ἐπεισόδια!

Κάθε Τρίτη

βαια, μά απόλυτα δικαιολογημένο. Τὸ ἀτέλειωτο αὐτὸ τοῦνελ ἔχει γίνεи κάτι σὰν μεγάφωνο πὺ μεταδίνει ὄχι μόνο τὰ βογγητὰ τοῦ ἄγνωστο, γιὰ ἐμᾶς, ἀνθρώπου, μά καὶ πολλαπλασιάζει τὸν ἦχο τους... "Ἐτσι, σὲ ὅποιο σημεῖο τῆς σήραγγας ἂν βρεθῆ κανεῖς, ἀκούει μὲ τὴν ἴδια ἔντασι κάθε ἦχο ἢ θόρυβο! Γιατὶ ὅσο ἕνας ἦχος ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ σημεῖο τῆς ἀφειτηρίας του, τόσο ἀδυνατίζει κι' ἀκούγεται πιὸ σιγά. Μά ὅσο πλησιάζει πρὸς ἐκείνους πὺ τὸν ἀκοῦνε, τόσο τὸ φυσικὸ «μεγάφωνο» τοῦ τοῦνελ τὸν κάνει πιὸ δυνατό.

Καὶ τὸ ἀλαφιασμένο τρέξιμο μέσα στὴ θεοσκοτεινὴ σήραγγα συνεχίζεται γιὰ πολλὰ ὅρα ἀκόμα...

Οἱ δύο σύντροφοι κτυπᾶνε συνεχῶς πάνω στ' ἀνώμαλα πέτρινα τοιχώματα τοῦ ὑπόγειου διαδρόμου. Τὰ κεφάλια καὶ τὰ κορμιά τους γδέρνονται, τσακίζονται, ματώνουν!... "Ὁμως συνεχίζουν ἀπτόητοι τὴν πορεία τους. Πρέπει νὰ φθάσουν, μὲ κάθε τρόπο, κοντὰ στὸν ἀνθρώπο πὺ κινδυνεύει. Νὰ τὸν σώσουν, ἔστω κι' ἂν καθοῦν αὐτοί!...

Καὶ νά: Κάποτε ἡ σκοτεινὴ σήραγγα τελειώνει. Ἐνα μικρὸ στρογγυλὸ καὶ ἀμυδρὰ φωτισμένο ἄνοιγμα φαντάζει μπροστὰ τους. Τὰ βογγητὰ καὶ οἱ ἐπικλήσεις τοῦ ἀνθρώπου πὺ ὑποφέρει, ἀκούγονται τώρα σὲ πολὺ μικρὴ ἀπόστασι.

Χωρὶς νὰ πολυσκεφθοῦν, πρῶτος πάλι ὁ Ζαντόβ καὶ πίσω του ἡ Ζάμπα, σκαρφαλώνουν στὰ βράχια πὺ φράζουν τὴ σήραγγα. Περνᾶνε μὲ δυσκολία μέσα ἀπὸ τὸ στενὸ στρογγυλὸ ἄνοιγμα. Καὶ πηδώντας ἀπ' αὐτό, βρίσκονται σὲ ἐσωτερικὸ μίᾶς φρικτῆς κι' ἀπαίσιος ἀλλὰ εὐρύχωρης σπηλιάς.

Τὰ μάτια τους ἀπὸ τὸ ἀπόλυτο σκοτάδι δυσκολεύονται νὰ συνθηθίσουν ἔστω καὶ σ' αὐτὸ τὸ λιγοστὸ φῶς τῆς σπηλιάς.

Τέλος, ξεχωρίζουν δεμένον χειροπόδαρ κατῶ τὸν ἀνθρώπο πὺ βογγοῦσε κι' ἔξακολουθεῖ νὰ βογγᾷ.

Ἡ Ζάμπα πέφτει πάνω του τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ:

— Ζῆς λοιπόν, Ταρζάν; τοῦ λέει. Εἶχα φοβηθῆ πῶς ὁ τυφλὸς γίγαντας θὰ σὲ σκότωνε. Γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ ἐμένα πὺ δὲν θέλω νὰ ζήσω σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ φοβερὴ σπηλιά σου!...

Κι' ἀμέσως, τραβώντας ἀπὸ τὴ ζώνη τῆς τοῦ ἀχώριστο μαχαίρι ἀρχίζει νὰ κόβει μὲ βίαια τὰ χορτόχοινα πὺ δένουν τὸ βαρεῖα κτυπημένο καὶ καταματωμένο κορμὶ τοῦ ἀρχοντοῦ τῆς Ζούγκλας...

"Ὁμως δὲν προφθαίνει νὰ περάσουν λίγες στιγμὲς ὅταν ἕνας τρομερὸς ἀντίπαλος μπαίνει στὴ σπηλιά:

Εἶναι ὁ μεγαλόσωμος κι' ἀφάνταστα δυ-

νατὸς χιμπατζῆς Ρόκ. Ὁ ἀχώριστος ὑπέρτης τοῦ Μπαχούρ καὶ πιστὸς φύλακας τῆς σπηλιάς του.

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ βλέπει τὴ Ζάμπα πὺ κόβει μὲ τὸ μαχαίρι τῆς τὰ σκοινιά πὺ κρατοῦσαν δεμένον τὸν αἰχμάλωτο τοῦ ἀφέντη του. Καὶ χύνεται πάνω τῆς νὰ τὴν σπαράξῃ.

Μά ὁ ὑπέροχος "Ἕλληνας Ζαντόβ προφθαίνει. Μ' ἕνα πήδημα βρίσκεται μπροστὰ στὴ Ζάμπα καὶ στὸν Ταρζάν. Βάζει ἀντίκρου στὸν ἐχθρὸ τὰ στήθεια του γιὰ νὰ τοὺς προστατεύσῃ.

Καὶ νά: Σχεδὸν ἀμέσως οἱ δύο φοβεροὶ ἀντίπαλοι — ἀνθρωπος καὶ θερίο — ἀγκαλιάζονται. Κτυπιῶνται καὶ σπαράζονται μὲ λύσσα καὶ μανία!...

Ὁ Ζαντόβ φέρνει γρήγορα σὲ δύσκολη θέσι τὸν Χιμπατζῆ μὲ τίς γροθιές του. "Ὁμως κι' αὐτὸς ἔχει καταφέρει, στὸ μεταξύ, νὰ καταξέσχιση τὸ κορμὶ τοῦ ἀντιπάλου του μὲ νύχια καὶ δόντια!

Μά ἡ θανάσιμη αὐτὴ μονομαχία δὲν συνεχίζεται γιὰ πολὺ. Τὸ ἀφθονο αἷμα πὺ ὁ "Ἕλληνας χάνει ἀπὸ τίς ἀμέτρητες πληγές τοῦ κορμιοῦ του, τὸν ἔχουν ἐξαντλήσει ἀφάνταστα. "Ὁσπου, σὲ μιὰ στιγμή, σωριάζεται κάτω σχεδὸν ἀναίσθητος!...

Ὁ Χιμπατζῆς ἀγκαλιάζει ἀμέσως μὲ τὰ σαγόνια του τὸ λαμῶ τοῦ ἀνήμπορου ἀντιπάλου. Κάνει νὰ τὰ κλείσῃ. Νὰ τοῦ κόψῃ τὴν καρωτίδα. Νὰ τοῦ χαρίσῃ τὸν πιὸ φρικτὸ θάνατο τῆς «σφαγῆς».

Μά δὲν προφθαίνει!...

Ἡ Ζάμπα, πὺ στὸ μεταξύ ἔχει ἐλευθερώσει ἀπὸ τὰ δεσμά του τὸν Ταρζάν, σηκώνει σβέλτη ἀπὸ κάτω μιὰ μεγάλη πέτρα. Καὶ κάνοντας μερικὰ θήματα ἔρχεται καὶ στέκει μπροστὰ στὸν ἀνθρωπόμορφο χιμπατζῆ. Ἡ περήφανη ψυχὴ τῆς δὲν καταδέχεται νὰ κτυπήσῃ πτωχὰ οὐτ' ἕνα θηρίο. Καὶ μὲ τὴν πέτρα αὐτὴ, τὸ κτυπᾷ τώρα σὸ μέτωπο!

Ὁ χιμπατζῆς βγάζει ἕνα ἀπαῖσιο οὐρλιαχτὸ πόνου. Σωριάζεται κάτω μισοπεθαμένος

Λίγες στιγμὲς μετὰ, ὁ Ταρζάν, ἡ Ζάμπα καὶ ὁ Ζαντόβ ἔχουν βγῆ ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ Μπαχούρ πὺ ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὴν ὑπόγεια σήραγγα, ὅπως εἶδαμε. Ἀνεβαίνουν μὲ δυσκολία ἀπὸ τὴ βαθειὰ χαράδρα. Καὶ ξεκινᾶνε παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὸ βορρᾶ...

Καὶ τώρα ἂς ζαναγουρίσωμε στὴν ἀρχὴ τῆς συνταρακτικῆς αὐτῆς περιπέτειάς μας:

Εἶχαμε ἰδῆ, ὅπως θυμόσαστε, τὸν τυφλὸ Μπαχούρ — πὺ παρατώντας στὴ σπηλιά του δεμένον τὸν Ταρζάν, βγῆκε ν' ἀρπάξῃ

και τη Ζάμπα — να δέχεται την άπροσδόκητη επίθεσι ενός πάνθηρα. Ένός θηρίου που ήταν πιστό και άφοσιωμένο σ' αυτόν (*).

Είχαμε άκουσει ακόμα τη στιγμή άκρι-

(*) 'Ο Χουάιτ, με τη φοβερή μαγνητική δύναμι των ματιών του, είχε επιβληθή στον πάνθηρα να έπιτεθή στον μαύρο γίγαντα που αγαπούσε αλλά και φοβόταν.

βώς που το θηρίο πηδώντας από το κλαδι κάποιου δέντρου θα έπεφτε πάνω στον Μπαχούρ — την έκπυροσκόρτησι μιās καραμπίνας. Που το βλήμα της σκότωσε στον άέρα τον πάνθηρα.

'Ο Κακαράκ και ή Τσίχλ που βρίσκονταν εκεί, το βάζουν τρομοκρατημένοι στα πόδια.

Μα νά: Ξαφνικά κάτι τρομερό γίνεται:

Τ Ε Λ Ο Σ

'Αποκλειστικότης:

Γενικαί Έκδοτικαί Έπιχειρήσεις Ο.Ε.

Πρωτότυπο κείμενο: ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ:

ό άνθρωπος που σώζει τους ήρώες μας κάθε φορά που βρίσκονται σε κίνδυνο;

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ:

ό άνθρωπος που τους παρακολουθεί άθέατος για να τους προστατεύη από θεία και ανθρώπους;

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ:

ό μυστηριώδης «Άγνωστος με την καραμπίνα»;

ΑΥΤΟ ΘΑ ΤΟ ΜΑΘΕΤΕ

στο 16ο τεύχος της θρυλικής «ΖΟΥΓΚΛΑΣ»

Που θα κυκλοφορήση ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ με τον τίτλο:

ΤΟ ΤΑΜΠΟΥ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΘΕΩΝ

Μια πρωτότυπη και συναρπαστική περιπέτεια γραμμένη από τον

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Μια περιπέτεια γεμάτη:

ΠΛΟΚΗ — ΔΡΑΣΙ — ΜΥΣΤΗΡΙΟ — ΑΓΩΝΙΑ!

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕΙΝΗ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΗ:

ΤΟ ΤΑΜΠΟΥ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΘΕΩΝ

Τεύχος αριθμός 16

ΤΑΞΙΔΙ στο Κέντρο τής Γῆς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

κατάστασι βρισκόμασταν, μὰ προτίμησα νὰ μὴ τὸν ἀνησυχῶμαι κείνη τὴ στιγμή.

"Ἀξαφνὰ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ χαμήλωσε σιγά σιγά κι' ὕστερα ἐβόησε ὀλόγερτα. Τὸ φυτίλι εἶχε καὶ ὡς τὸ τέλος καὶ βαρὺ σκοτάδι μὰς πλάκωσε πάλι. Πέρασε κάμποση ὥρα. "Ἐνιωθα τώρα νὰ γκρεμιζόμαστε μὲ διπλάσια ταχύτητα.

Πέφαμε σχεδὸν κάθετα.

"Ἀπότομα, ὕστερα ἀπὸ καιρὸ πού δὲν μπορῶ νὰ ὑπολογίσω, ἔνιωσα ἕνα δυνατό σκούντημα. Ἡ σχεδία σταμάτησε ἀπότομα στὸ πλευρὸ τῆς. Μία τεράστια κολόνα νερὸ ἔπεσε πάνω στὰ πρόσωπά μας. Πνιγίμου... Ἡ ἀπροσδόκητὴ αὐτὴ πλημμύρα δὲ βάσταξε πολὺ. Μετὰ λίγα δευτερόλεπτα βρισκόμουν ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ κι' ἀνάπνεα βαθεῖα καθαρὸν ἀέρα. "Ὁ θεὸς μου κι' ὁ Χάος μ' ἔσφιγγαν ἀκόμα πολὺ δυνατὰ καὶ βρισκόμασταν ἀκόμα καὶ οἱ τρεῖς ἐπάνω στὴ σχεδία.

"Υποθέτω πὼς θάταν τότε κατὰ τις 10 τὴ νύχτα. "Ὅταν συνήρθη εἶδα τὸ θεῖο μου μὲ ἕνα ἄστρο νὰ δάξει τριγύρω μας.

— Τί εἶναι, θεῖε; τὸν ρώτησα.

— Βρισκόμαστε σ' ἕνα στενὸ πηγάδι. Τὸ νερὸ ἔπεσε στὸ θυθὸ τοῦ καὶ τώρα ἀνεβαίνει κι' ἀνεβαίνομε κι' ἐμεῖς μαζί του.

— Ποῦ;

— Δὲν ξέρω! Μὰ πρέπει νὰμαστε ἔτοιμοι γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

— Ναι! ἀποκρίθηκα. Μὰ ἂν βρεθῆ μπρὸς μας ἐμπόδιο, ἂν τὸ πηγάδι αὐτὸ ἔχει στόμιο καὶ εἶναι φραγμένο.

— "Ἄξελ! ἀποκρίθηκε ὁ θεὸς μου γαλήνια: "Ἡ θέσι μας εἶναι σχεδὸν ἀπελπιστικὴ, μὰ ἐρευνῶ ἀκόμη γιὰ κάποιες ἐλπίδες σωτηρίας. Εἶναι πιθανὸν κάθε στιγμή νὰ σωθοῦμε. "Ἄς εἴμαστε λοιπὸν ἔτοιμοι!

Πέρασε μιά ὥρα. Ἄνεβαίνομε μὲ ἀπερίγραπτὴ ταχύτητα. "Ὁ ἄερας ἐπνιγε τὴν ἀναπνοή μας, ὅπως στοὺς ἀερόπλους, πού ἀνεβαίνουν γρήγορα, μόνον πού ἐμεῖς νοιώθαμε ὀλοένα πλεῖστη ζέση, πού θὰ ζεπερνούσε τοὺς 40 βαθμούς.

Μία ὥρα πέρασε ἀκόμα, χωρὶς ἐπισόδια μονάχα ἡ ζέση ὀλοένα αὐξάνε. "Ἐπὶ τέλους ὁ θεὸς μου ἔκοψε τὴ σιωπὴ:

— "Ἐμπρός! εἶπε. Πρέπει νὰ φάμε λίγο, γιὰ ν' ἀνανεώσουμε τὶς δυνάμεις μας καὶ νὰμαστε ἔτοιμοι γιὰ ὅτι μὰς τῆχη!

— Μὰ θεῖε μου!, εἶπα. "Ἄν, τὸ κομμάτι τὸ κρέας, τὸ φάμε τώρα, τί θὰ μὰς μείνῃ ὕστερα;

— Τίποτα. "Ἄξελ! Μὰ δὲν ἀπελπιζομαι. "Ὅσο ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου χτυπᾷ δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀπελπιζέται!

— "Ἐ, λοιπὸν, ἄς φάμε! φώναξα, θαυμάζοντας τὴν αἰσιοδοξίαν τοῦ θείου μου.

"Ὅταν ἀποφάγαμε, εἶχαμε κι' οἱ τρεῖς μας ἑσπερία δύναμι κι' αἰσιοδοξία. Κι' ὀλοένα ἀνεβαίνομε μέσα σὲ ἀνυπόφορη θερμοκρασία. Σὰ καὶ ζυγώσαμε τεράστια καμίνια πού ἔκαιγαν. Σιγά σιγά ὁ Χάος, ὁ θεὸς μου κι' ἐγώ, βγάλαμε τὰ σακάκια καὶ τὰ γιλέκα μας.

— Μήπως ἀνεβαίνομε σὲ κανένα πυρῶμένο κῆμα; φώναξα, μὴ μπορῶντας πιά νὰ βαστάξω.

— "Ὅχι! ἀποκρίθηκε ὁ θεὸς μου.

— Κι' ὅμως, οἱ δράχοι τοῦτοι καίουν!

Τὸ ἄστρο τοῦ μιλοῦσα τὸ χέρι μου ἀγγίξε τὸ νερὸ.

— Τὸ νερὸ βράζει! φώναξα μὲ πόνο.

"Ὁ καθηγητὴς τὴ φορὰ τούτη, μὲ κοίταξε μὲ βλέμμα ὀργῆς.

Τότε ἀκατανίκητος τρόμος μὲ κυρίευσε. "Ἐννοῶσα πὼς ἡ καταστροφὴ πιά πλησίαζε μὴ καταστροφὴ πού κι' ἡ πιὸ τολμηρὴ φαντασία δὲ θὰ μπορούσε νὰ τὴ συλλάβῃ. Στὸ ἀμυδρὸ φῶς τοῦ διαδίου παρατηροῦσα κάποιες ἀτακτὲς κινήσεις μέσα στὰ γρανιτικὰ στρώματα. Κάποιο τρομερὸ φαινόμενο ἦταν ἔτοιμο νὰ ζεσπᾷ. "Ἐπειτα ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ ζέση, τὸ νερὸ αὐτὸ πού βράζει. "Ἐσκιψα νὰ κυττάξω τὴν πυξίδα. Ἡ βελὸν ἄναστατωνόταν. Στρυφοῦριζε, ἔτρεμε χωρὶς νὰ μπόρῃ πούθεν νὰ σταθῇ. Ναι, ἡ πυξίδα πηδοῦσε ἀπὸ τὸν ἕνα πόλο στὸν ἄλλο, μὲ ἀπότομα τραντάγματα, γυρίζε ὅλο τὸν κύκλο, σὰν νὰ τὴν εἶχε πιᾶνε ἴλιγγος.

— Θεῖε μου, εἴμαστε χαμένοι! φώναξα.

— Τί σ' ἐπίσπε πάλι; ἀποκρίθηκε ὁ καθηγητὴς μὲ ἀπίστευτὴ γαλήνη: Τί ἔχεις;

— Τί ἔχω; Κυττάτε λοιπὸν τοὺς δράχους αὐτοὺς πού σαλεύουν, πὼς ἀνοίγουν καὶ σκάζουν, κυττάτε τὸ νερὸ πὼς κολλάζει καὶ τοὺς ἀτόμους, πὼς πυκνώνονται! Κυττάτε τὴ μαγνητικὴ βελὸνα πὼς τᾶχασε! "Ὅλα αὐτὰ εἶναι συμπτώματα σεισμοῦ!

"Ὁ θεὸς μου, κούνησε ἤσυχα τὸ κεφάλι του.

— Σεισμοῦ;... εἶπε. Παιδί μου, θαρρῶ πὼς γελᾷσαι.

— Μὰ δὲ βλέπετε τὰ συμπτώματα;...

— Σεισμοῦ; "Ὅχι! Περιμένω κάτι καλύτερο.

— Τί περιμένετε, τᾶχα;

— Μιὰν ἔκρηξι, "Ἄξελ!

— "Ἐκρηξι! φώναξα. Βρισκόμαστε λοιπὸν στὸ λαίμω ἠφαιστείου πού ἀρχίζει νὰ κἀνῃ ἔκρηξι!

— Τὸ ἐλπίζω! ἀποκρίθηκε χαμογελώντας. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλω εὐτύχημα.

Μεγάλω εὐτύχημα! "Ὁ θεὸς μου μήπως τρελλόθηκε; Τί ἤθελε νὰ πῆ μὲ τὰ ἀλλόκοτα αὐτὰ λόγια; Γιατί αὐτὴ ἡ γαλήνη καὶ τὸ μυστηριακὸ του χαμόγελο;

— Ναι! συνέχισε ὁ καθηγητὴς, κυττάζοντάς με πάνω ἀπὸ τὰ ματογυᾶλια του. Εἶναι ἡ μόνη ἐλπίδα πού ἔχομε, νὰ ξαναγυρίσουμε στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς!

Δὲ σὰς περιγράψω τὶς φοβερὰς ἰδέες, πού πλάκωσαν τὸ μυαλό μου. Κι' ὅμως ὁ θεὸς μου εἶχε δίκιο, ἐντέλως δίκιο. Ποτὲ δὲν τὸν εἶχα δῆ τόσο τολμηρὸ καὶ τόσο λογικὸ. Ἀληθινὰ καμινὰ ἄλλη ἐλπίδα, ἐκτός ἀπὸ τὴν ἔκρηξι, δὲν ὑπῆρχε.

Κι' ἀνεβαίνομε, ἀνεβαίνομε πάντα... "Ὅλη τὴ νύχτα ἀνεβαίνομε μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα. Οἱ βροντὲς γύρω μας γίνονταν τρομερότερες. Σχεδὸν ἀσφυκτιοῦσα, μού φαινόταν πὼς ἔφτανε ἡ τελευταία μου στιγμή.

"Ἦταν πιά φανερὸ πὼς οἱ λάβες μὰς ἐσπρωχναν μὲ μεγάλῃ δυνάμει καὶ μὰς ἐρρίχναν πρὸς τὸν κρατῆρα τοῦ ἠφαιστείου, ἀπ' ὅπου θὰ σφεντονίζομασταν στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Μὰ ποῖο ἦταν λοιπὸν τὸ ἠφαιστειὸ αὐτό; Σὲ ποιά χώρα τῆς γῆς μὰς σφενδονίζει ἡ τῆχη;

Κατὰ τὸ πρῶτ' νοιώσαμε πὼς ταχύτητά μας ἀκόμα περισσότερο μεγάλωσε κι' ἡ ζέση ἀκόμα αὐξάνε, ἂν καὶ πλησίαζαμε ὀλοένα στὴν ἐπιφάνεια. Μιά δύναμι, λοιπὸν, τεράστια, προερχόμενη ἀπὸ τοὺς συμπυκνωμένους ἀτμούς στὰ σωθικά τῆς γῆς, μὰς ἐσπρωχνε ἀκατάσχετα πρὸς τ' ἄνω.

Σὲ λίγο ἄρχισαν νὰ παρουσιάζονται ἐδῶ κι' ἐκεῖ τεράστιες γλώσσες φωτιᾶς. Διακρίνω σὲ βαθεῖες σήραγγες δεξιὰ καὶ ἀριστερά, πυκνοὺς ἀτμούς νὰ τινάζονται καὶ πύρινες γλώσσες νὰ γλείφουν τρίζοντας τοὺς δράχους.

Κατὰ τις 8 τὸ πρῶτ', κάποιο ἀπρόσπετα παρουσιάστηκε. Πάσαμε πιά ν' ἀνεβαίνομε. Ἡ σχεδία ἔμεινε ἐντέλως ἀκίνητη.

— Τί τρέχει; φώναξα τρομαγμένος.

— Κάναμε σταθμὸ! ἀποκρίθηκε ὁ θεὸς μου.

— Μήπως σταμάτησε ἡ ἔκρηξι;

— Ἐλπίζω ὄχι!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ

